KARL MAY



groaznica moarte a lui Old Cursing-Dry

COLECȚIA WESTERN 3

Coperta: Supergraph
Ilustraţia volumului: LAURA VOICULESCU

DER FLUCHER
EIN BLIZZARD
Din volumul 23
Karl May — AUF FREMDEN PFADEN
Karl May Verlag Radebeul bei Dresden, l837

Volum editat de revista INTERVAL şi editura UNICORN
91

ISBN 973-955l2-l-l

KARL MAY

GROAZNICA MOARTE A LUI OLD CURSING-DRY
*
LUMINILE SFÂNTULUI ELM

Traducere din limba germană de
ENRICH WAGNER

WESTERN WESTERN WESTERN WESTERN



Braşov, l992

CUPRINS

Groaznica moarte a lui Old Cursing-Dry.2
Luminile Sfântului Elm.........................46

GROAZNICA MOARTE A LUI OLD CURSING-DRY



I.

Încercând să vă istorisesc cele ce urmează, nu pot să nu reamintesc şi următoarea întâmplare din copilăria mea. Şi astăzi aceasta îmi stăruie atât de limpede în minte, de parcă s-ar fi petrecut abia ieri.

Stăteam, cinci sau şase băieţi, în piaţă şi p-iveam un căruţaş. Caii lui nu erau în stare să urnească din loc căruţa grea. Îi bătea furios, dar în zadar. În cele din urmă, omul începu să înjure, biciuind totodată atât de tare animalele, încât, în cele din urmă, caii reuşiră într-adevăr să treacă povara peste obstacol.

- Da, dacă nimic nu mai ajută, atunci singura noastră speranţă rămâne într-o înjurătură cu „dumnezei”, râse

căruţaşul şi plecă mai departe.

Cei aflaţi prin apropiere râdeau şi ei, iar noi, băieţii, eram atât de impresionaţi de înjurătură, încât imediat o preluarăm şi începurăm să o folosim cât mai des în jocurile noastre. Un timp se, „dumnezeia” cu o adevărată încântare, până când tatăl meu auzi această şi îmi făcu un semn binecunoscut mie prin fereastra deschisă. Acest semn avea darul de a mă transpune cât se poate de repede într-o stare accentuată de mâhnire. Aşa se întâmpla şi de această dată, nu fără motiv, deoarece trebui să ispăşesc folosirea acelui cuvânt tare prin lipsa mesei de prânz şi, mai mult, trebui să privesc neputincios, cu sentimente foarte tulburi cum fraţii mei savurau cu poftă orezul cu lapte. Această renunţare involuntară m-a durut atât de tare, încât am luat hotărârea de neclintit de a nu mai folosi niciodată cuvântul respectiv. Această hotărâre demnă a fost consolidată şi mai mult de faptul că, în urma mesei, iubita mea bunică, care pe atunci împlinise optzeci de ani, m-a luat deoparte şi m-a spălat pe gură cu o cârpă, frecându-mă atât de tare, încât mi-au dat lacrimile.

- Ptiu, ptiu! Spunea în acest timp. Cine înjură, îşi murdăreşte gura şi asta atrage după sine o spălătură bună! Să ţii minte şi să n-o mai faci niciodată, dacă vrei ca să-mi fii drag şi în continuare!

Ca să fiu sincer, trebuie să recunosc, această „spălătură” m-a impresionat şi mai mult decât renunţarea la desert, întrucât ceea ce-mi spunea bunica era pentru mine mult mai sfânt decât orice alt cuvânt. M-am retras, deci, într-un colţ neobservat pentru a continua curăţirea buzelor cu mâna proprie. Totodată mi-am adus aminte că nu fusesem singurul care înjurase. Deci, m-am înarmat pe furiş cu cârpa de spălat şi m-am furişat din casă cu gând să-i adun pe toţi complicii. După ce am izbutit acest lucru,

le-am explicat ce soartă aveau de înfruntat şi i-am îndemnat spre marea adăpătoare cu apă, din partea de sus a pieţei. Acolo a început „spălarea”, cu atâta silinţă, încât apa ne curgea până pe picioare şi am fost nevoiţi în cele din urmă să stăm la soare pentru a ne usca.

Cât de multă plăcere ne făcuse această spălătură! Trebuie să spun că din acea zi am o repulsie împotriva oricărei înjurături sau sudălmi. Un om poate să-mi fie cât de simpatic, dar în momentul în care am auzit o singură înjurătură din partea sa, mă simt respins, iar dacă se dovedeşte în cele din urmă că ar fi chiar un om care înjură cu plăcere, atunci el nu mai există pentru mine.

Cât de departe poate ajunge un om care se lasă pradă acestui viciu, am putut constata la bărbatul de care am să vă povestesc astăzi. Pilda lui constituie o dovadă clară că nu-i de glumit cu răbdarea şi bunăvoinţa lui Dumnezeu.

În perioada când s-au întâmplat cele ce urmează, mă găseam cu Winnetou, căpetenia apaşilor, la indienii navajos, care îl recunoşteau ca supremă căpetenie, făcând, în cele din urmă, şi ei parte din poporul apaşilor. Pe atunci, ei făcuseră tabără în ţinutul numit Agua Grande şi aveau de gând să coboare de aici în Colorado. Dar, mai întâi, aşteptau ca un număr de vânători albi, pe care îi chemasem să ni se alăture, să sosească în tabăra lor.

În timp ce aşteptam sosirea acestor oameni, paznicii indieni aduseră în tabără doi indieni străini, pe care îi prinseseră în condiţii foarte ciudate, îi interogară, dar refuzau să răspundă la întrebări. Nu putea fi scos nici un cuvânt de la ei. Feţele lor nu erau vopsite şi, deoarece nu purtau nici un semn distinctiv, nu se putea stabili cărui trib îi aparţineau. Ştiam că pieile roşii utah erau, în ultimul timp, duşmănoase tribului navajos. Din acest

motiv m-am adresat lui Winnetou:

- După părerea mea, sunt indieni utah, deoarece ei au coborât tot mai mult spre sud şi se pare că plănuiesc un atac împotriva indienilor navajos. Poate că aceştia doi au fost trimişi de ei pentru a iscodi tabăra.

Credeam că spusesem un adevăr, dar Winnetou cunoştea mai bine indienii care trăiau aici sus, în nord, şi îmi răspunse:

- Sunt indieni pa-utes, dar fratele meu alb are dreptate când spune că sunt iscoade.

- Oare indienii pa-utes s-au aliat cu indienii utah?

- Winnetou este convins de acest fapt. Dacă ar fi altfel, aceşti doi războinici nu s-ar opune să răspundă la întrebări.

- Atunci trebuie să fim foarte atenţi! Într-un ţinut ca acesta, trebuie să presupui că iscoadele se îndepărtează de oamenii lor la cel mult cale de trei zile. Putem, deci, bănui cam cât de aproape de noi sunt duşmanii.

- Uff! Trebuie să-i căutăm.

- Cine?

- Tu şi cu mine.

- Altcineva, nu?

- Patru ochi buni văd mai mult decât o sută de ochi slabi şi cu cât vom lua mai mulţi cu noi, cu atât mai repede putem fi descoperiţi.

- Aceasta este adevărat, dar poate va trebui să trimitem o solie spre tabără...

- Atunci vom mai lua un navajos cu noi, dar pe nimeni altul. Howgh!

Acest ultim cuvânt, îl folosea mereu pentru a-şi întări spusele. Nu însemna altceva decât: am vorbit, aşa va fi, amin. Din acest motiv, am renunţat să-i mai fac propuneri.

În afară de bătrâni, femei şi copii, ceata de indieni

navajos la care ne găseam, dispunea de încă trei sute de războinici, conduşi de Nitsas-Kar[1], o căpetenie foarte destoinică, suficienţi, deci, pentru a respinge un duşman despre care presupuneam că nu-şi va face apariţia în cete mari. Totuşi furăm precauţi şi trimiserăm un sol spre ceata cea mai apropiată, pentru a-i înştiinţa de pericolul existent. După o scurtă consfătuire cu Nitsas-Kar, apaşul, eu şi un războinic tânăr dar foarte experimentat pornirăm călare în căutarea taberei duşmanilor noştri. Indienii navajos rămaseră pe loc, dublând paza, supraveghindu-i foarte strict pe cei doi prizonieri şi aşteptând întoarcerea solului trimis de noi.

Era încă dimineaţa devreme şi aveam, deci, la dispoziţie o zi întreagă. În general, ştiam că indienii utah au făcut tabără în partea sudică a aceluiaşi ţinut, în timp ce indienii pa-utes trebuiau căutaţi în colţurile în care se întâlnesc statele Utah, Colorado, Arizona şi New-Mexico. Asta, însă, nu era sigur, mai ales că era de presupus că pieile roşii, având de gând să atace, îşi părăsiseră deja ţinuturile. Deci, încotro s-o luăm? Această întrebare şi-o putea pune numai un om neobişnuit cu Vestul Sălbatic. Noi, însă, aveam un semn pe care ne puteam bizui, şi anume urma celor doi cercetaşi pe care o şi găsirăm, de altfel, imediat ce părăsirăm tabăra.

Ne aflam într-unui din cele mai fertile ţinuturi din Arizona. Dar asta nu înseamnă prea mult. În ţinutul acesta nu plouă decât rar, iar puţinele râuri îşi au albiile în fundul unor prăpăstii foarte adânci. Principalul râu, şi anume Colorado, se scurge printre pereţii de stâncă de multe ori depăşind în verticală înălţimea de două mii de metri. Sus se află un platou lipsit de vegetaţie, expus arşiţei, vânturilor şi furtunilor. Foarte rar, deci, se poate

[1] *Marea Săgeată.*

găsi un curs de apă. Dacă, totuşi, asta se întâmpla, atunci apare şi o vegetaţie foarte bogată în ierburi, tufe şi copaci, care bucură ochiul cu atât mai mult cu cât, în general, nu vezi decât stânca golaşă. Aici apar, uneori, chiar şi păduri, iar între acestea se întind preerii cu iarbă grasă. Acesta era cazul ţinutului în care ne aflam noi. Din acest motiv, nu era nevoie de o agerime ieşită din comun pentru a descoperi urma celor doi cercetaşi capturaţi.

Deoarece fuseseră prinşi imediat ce sosiseră, totul era încă proaspăt, iarba călcată de copitele cailor lor nu apucase încă să se ridice, iar noi puteam călări în galop, fără să pierdem urma din ochi. Se părea că iscoadele călătoriseră toată noaptea, deoarece nu se vedea nici un semn de popas. Mai târziu, însă, terenul se schimbă, iarba făcând loc unui sol stâncos. Trebui să încetinim, nevoiţi, deodată, să fim mult mai atenţi. Pe întuneric, însă, cercetaşii nu-şi puteau lua măsuri de precauţie. Chiar dacă terenul stâncos nu mai lăsa să se vadă urmele de copite, existau suficiente semne care ne indicau drumul cel bun.

Abia spre seară ajunserăm la un mic curs de apă, unde spionii poposiseră cu o zi înainte. Găsirăm acolo talismane şi urme de vopseluri şi ne puturăm da seama că, într-adevăr, aceştia aparţineau tribului pa-utes, care se afla pe poteca războiului. Ne-am odihnit în acelaşi loc întreaga noapte, pornind mai departe abia în zori.

Din păcate, urmele nu se mai puteau distinge, dar aceasta nu era o problemă, căci noi trebuia să mergem direct spre Rio San Juan, unde, cu siguranţă, aveam să-i găsim pe duşmanii noştri. Deci, călărirăm spre est-nord-est, traversând mai întâi o savană ale cărei ierburi deveniră tot mai sărace, până ce întâlnirăm din nou o suprafaţă stâncoasă, atât de netedă şi golaşă, de parcă ar fi fost turnată din ciment.

Era spre amiază, când desluşirăm la orizont trei puncte care se apropiau de noi. Deoarece nu exista nici o ascunzătoare prin preajmă şi nu ştiam dacă vom avea de-a face cu indieni sau albi, descălecarăm, puserăm caii să se culce la pământ şi ne întinserăm şi noi lângă ei. În acest fel nu puteam fi zăriţi prea curând.

Punctele deveneau tot mai mari, cu cât se apropiau de noi. În cele din urmă, apărură trei călăreţi. Winnetou îşi pusese palma streaşină la ochi, îi privi foarte atent şi exclamă:

- Uff! Dick Hammerdull, Pitt Holbers şi un al treilea alb, pe care nu-l cunosc.

Hammerdull şi Holbers erau dintre vânătorii pe care îi aşteptam. Şi eu îi puteam recunoaşte acum, aşa că mă ridicai în picioare. Winnetou şi indianul navajos ţâşniră şi ei. În acea clipă, cei trei călăreţi ne zăriră şi ei şi încremeniră. Noi traserăm de hăţuri, ridicând caii în picioare, ne aruncarăm pe spinările lor şi pornirăm spre ei. Hammerdull şi Holbers ne recunoscură şi se îndreptară în goană spre noi cu strigăte de bucurie.

Trebuie spus că cei doi bărbaţi erau nişte originali, cum numai în Vestul Sălbatic poţi găsi. Erau porecliţi „feliile întoarse”. Dick şi Pitt, la luptele corp la corp, stăteau, de obicei, spate în spate pentru a se putea apăra mai bine, ca feliile unui sandwich cu unt. Ca nişte felii aşezate invers, cu partea unsă în afară, de unde şi numele de „felii întoarse”.

Hammerdull era un individ mic dar foarte gras, fapt care în Vestul Sălbatic constituie o excepţie. Faţa lui brăzdată de cicatrici şi semne, era mereu şi pe cât posibil bine rasă. Viclenia să se putea compara numai cu îndrăzneala să, ceea ce îl făcea simpatic oricui îl avea de aliat. Cu toate acestea, de multe ori ai fi preferat să fie mai mult chibzuit decât îndrăzneţ. Se obişnuise să

folosească foarte des cuvintele „de... sau nu... rezultatul este acelaşi”. Datorită acestui tic, prietenii pufneau în râs de cum îl vedeau deschizând gura.

Spre deosebire de el, Pitt Holbers era deşirat şi uscăţiv. Faţa sa suptă era... cât pe-aci să spun, din obişnuinţă, „încadrată de o barbă stufoasă”, ceea ce nu ar fi corespuns adevărului, deoarece această barbă nu avea mai mult de o sută de fire, care se străduiau să-i acopere obrajii, bărbia şi buza superioară, într-o învălmăşeală deplină care nu le împiedica totuşi să-i atârne până la brâu. Ai fi zis că moliile i-au distrus mai bine de nouă zecimi din această podoabă bărbătească. Pitt era foarte scump şi chibzuit la vorbă, fiind totodată un tovarăş de încredere. Nu deschidea gura decât atunci când era întrebat.

Pe al treilea călăreţ nu-l cunoşteam. Era aproape mai deşirat decât Holbers, atât de deşirat încât aproape te speriai de el. Ba, mai că aveai senzaţia că îi auzi oasele clămpănind. De la prima vedere mi-am dat seama că n-am să mă pot împrieteni cu acest om: faţa lui era dominată da trăsături dure, iar privirea îi era sfidătoare. Dacă există, într-adevăr, un om fără scrupule, atunci cam aşa ar trebui să arate, îmi spuneam.

Apropiindu-ne în goană unii pe alţii, Dick Hammerdull începu să strige:

- Winnetou, Old Shatterhand! Îi vezi, Pitt Holbers, bătrâne coon, îi vezi?

Coon este o prescurtare a cuvântului racoon, care înseamnă „urs spălător”. Astfel îl alinta Hammerdull pe Pitt Holbers al său. Acesta, în ciuda bucuriei, pe care sigur o resimţea, răspunse foarte sec:

- Dacă zici că-i văd, probabil ai ghicit, Dick! Ne-au prins mâinile şi le-au scuturat cu putere.

Hammerdull exclamă în continuare:

- În sfârşit, în sfârşit, am dat de voi!

- În sfârşit? am întrebat. Doar nu vă aşteptaţi să ne întâlniţi aşa de repede! V-am rugat doar să veniţi la Agua Grande, iar până acolo este de mers cel puţin o zi şi jumătate. Dorul vostru a fost atât de mare?

- Bineînţeles! Nesfârşit de mare!

- De ce? Şi unde sunt ceilalţi?

- Tocmai asta e! De aceea ne-a fost atât de dor de voi şi era aproape să ne omorâm caii. Trebuie să plecăm imediat spre Agua Grande şi să adunăm o ceată de navajos destoinici.

- Pentru ce?

- Ca să-i atacăm pe indienii pa-utes care i-au făcut prizonieri pe tovarăşii noştri. Să pornim, domnilor! Nu avem timp de pierdut!

Dădu să plece. Eu, însă, apucai hăţurile calului său:

- Nu fi atât de grăbit, Dick! În primul rând, vrem să ştim ce s-a întâmplat. Descălecaţi o clipă şi povestiţi-ne!

- Să descalec? Nici gând! Pot să vă povestesc şi în timp ce...

- Eu însă vreau să ascult totul în linişte, îl întrerupsei. Ştiţi cum sunt în asemenea împrejurări. Datorită grabei poţi da multe peste cap înainte de a întreprinde ceva, este bine să chibzuieşti de două ori.

- Dar dacă nu mai e timp de chibzuit?

- Vă spun eu că este. În primul rând, însă, trebuie să ne spuneţi cine este bărbatul care a venit cu voi.

Winnetou descălecase deja. Eu îl urmai, aşezându-mă lângă el. Celorlalţi nu le mai rămânea altceva decât să facă la fel.

- Ei, Pitt Holbers, bătrâne coon, hai să mai pierdem nişte timp preţios, mormăi supărat Hammerdull. Ce părere ai?

- Dacă Old Shatterhand şi Winnetou vor aşa, atunci,

probabil, aşa e bine, răspunse acesta.

Se aşezară lângă noi, pe pământ. Necunoscutul îmi întinse mâna în semn de salut, de parcă ne-am fi cunoscut de-o viaţă. Eu, însă, o întinsei numai puţin, deoarece nu obişnuiesc să strâng mâna cuiva de prima dată. Când omul repetă gestul şi cu Winnetou, acesta se făcu pur şi simplu că nu observă. Apaşul avea, deci, în privinţa individului aceleaşi presentimente ca şi mine.

- Vreţi să ştiţi cine este acest domn, spuse Dick. Se numeşte Fletcher şi e de aproape trei decenii în Vestul Sălbatic. Împreună cu alţi patru tovarăşi, ni s-a alăturat pentru a-i cunoaşte, în sfârşit, pe Winnetou şi Old Shatterhand.

- Da, domnilor, este adevărat ce vă spune domnul Hammerdull, interveni Fletcher, cu o figură gravă şi importantă. De aproape treizeci de ani mă aflu pe-aici şi am bătut toate locurile în lung şi-n lat. Mi-am luat drept sarcină să le arăt acestor piei roşii af... că nu au ce căuta pe acest... pământ al nostru şi să se ducă dracului. Astfel... de canalii, cum sunt ei, să-i omoare pe... Şi deoarece cred că sunteţi de aceeaşi părere cu mine, ar trebui să-şi vâre... şi... aceşti... tâlhari... n-ar trebui să-şi ducă oasele... acolo unde Satana va face făină... din ele!

Ne-am speriat în adevăratul sens al cuvântului de modul de exprimare al acestui om. Erau cuvinte care nici nu se pot repeta, darmite să le mai şi aşterni pe hârtie! Fiecare din cele pe care le-am înlocuit cu puncte, era o înjurătură. Opt înjurături într-un discurs atât de scurt! Şi, în plus, ne privea de parcă ar fi trebuit să fim entuziasmaţi de acest lucru! Eu, însă, mă simţeam de parcă tocmai aş fi primit opt lovituri în cap. Acum, deci, ştiam cu siguranţă cu cine aveam de-a face. Şi încă mult mai bine decât mi-ar fi putut spune Hammerdull. De multe ori mi se povestise despre acest personaj de

neconfundat. Era, într-adevăr, un om al Vestului Sălbatic, dar unul de speţa cea mai joasă. Nu exista nici o faptă de care să nu fi fost în stare, aşa că ştreangul atârnase de multe ori deasupra capului său. În ura lui împotriva indienilor îl depăşea chiar şi pe cel mai crud duşman al rasei roşii şi se povesteau despre el lucruri care îţi făceau părul măciucă. În plus, când vorbea, părea să facă baie în înjurături, încât nici chiar oamenii cei mai nesimţiţi nu mai doreau să aibă de-a face cu el. Până în prezent scăpase, cu ajutorul unui noroc inexplicabil, de poterele autorităţilor şi de răzbunarea indienilor, cu toate că toţi cei cere îl cunoşteau, susţineau că nu merită altceva decât să fie ucis ca o fiară sălbatică. Datorită înfăţişării lui deşirate şi uscăţive şi obiceiului de a scoate o înjurătură la fiecare vorbă pe care o rostea, primise porecla de Old Cursing Dry. Dar, totodată se ştia că îşi riscă viaţa cel ce are curajul să-l numească astfel în faţă.

- Ei, bine, domnilor, aţi amuţit? Întrebă văzând că nu primeşte nici un răspuns. Eu cred, totuşi, că nu v-aţi pierdut graiul aşa dintr-odată.

Winnetou stătea nemişcat, cu pleoapele lăsate şi faţa împietrită. Dacă ar fi fost să vorbească, ar fi făcut-o cu pumnalul, nu cu gura. Din acest motiv, am preferat să răspund eu:

- Spuneţi-mi dacă greşesc cumva afirmând că am de-a face cu Old Cursing-Dry!

Omul sări brusc în picioare, scoase pumnalul şi zbieră la mine:

- Cum... ce... cine sunt eu... cum m-aţi numit? Să bag cuţitul ăsta în dumneavoastră...? Am s-o fac dacă nu-mi cereţi imediat iertare şi...

- Tăceţi! L-am întrerupt, scoţând şi eu la rândul meu pistolul şi îndreptându-l spre el. La cea mai mică mişcare, un glonţ vă străbate scăfârlia! Old Shatterhand nu e omul

care să se lase înjunghiat atât de uşor după cum credeţi. Priviţi, şi Winnetou are deja pistolul pregătit! Aţi dat astăzi de oameni care încheie chestiunile astea foarte repede. După cum puteţi observa, degetul meu se află exact pe trăgaci. Deci, răspundeţi-mi răspicat dacă sunteţi Old Cursing-Dry sau nu?

Ochii săi scânteiară perfid, dar trebui să accepte că se afla în dezavantaj. Îşi puse pumnalul la loc, se aşeză şi răspunse aparent calm:

- Mă numesc Fletcher ! Cum sunt numit de alţii... nemernici, mi-e indiferent şi nici pe voi nu vă priveşte!

- Oho! Eu, din contră, cred că ne priveşte foarte mult cine ni se alătură. Dick Hammerdull, aţi ştiut că acest om este Old Cursing-Dry?

- Nu, răspunse grăsanul, încurcat.

- De cât timp sunteţi împreună cu el?

- De aproximativ o săptămână. Nu-i aşa, Pitt Holbers, bătrâne coon?

- Dacă aşa crezi, Dick, s-ar putea să ai dreptate.

- Dacă am sau nu dreptate, îmi e totuna, dar e exact o săptămână, nici mai mult, nici mai puţin!

- Înjurăturile lui ar fi trebuit să vă atragă atenţia! Continuei eu.

- Înjurăturile lui? Hm, da! Câteodată m-am gândit că ar fi cazul să se mai exprime şi altfel, dar că ar fi Old Cursing-Dry, nici prin gând nu-mi trecea.

- Dacă aţi fi ştiut şi l-aţi fi adus, totuşi, la noi, atunci... Ştiţi, probabil, ce vreau să spun. În prezenţa noastră, trebuie să vorbeşti omeneşte. Nu suportăm înjurăturile. Iar cui nu-i convine acest lucru, acela să-şi vadă cât mai repede de drum, dacă nu vrea să-i facem noi vint! Dar, acum, să terminăm cu flecăreala! Avem lucruri mult mai importante de discutat. Voi doi urma să fiţi însoţiţi de alţi patru bărbaţi. Au căzut şi ei în mâinile

indienilor pa-utes?

- Da.
- Când?
- Aseară.
- Unde?
- La Rio San Juan.
- Cum?

Dacă aşa sau invers, tot una! Eu nu ştiu nici cum, nici în ce fel.

- Bine, dar trebuie să ştiţi ce s-a întâmplat?!
- Aşa e, dacă totul s-ar fi petrecut în prezenţa noastră, domnule Shatterhand.
- Ah, deci, nu aţi fost de faţă?
- Nu. Eram plecaţi pentru a face rost de carne. Când ne-am întors, era deja întuneric. A fost cât pe-aci să ne aruncăm, fără să ştim, drept în braţele indienilor pa-utes. Spre norocul nostru, domnul Fletcher ne-a venit în întâmpinare şi ne-a prevenit.
- Mai departe! Eraţi călare?
- Da, căci aveam de gând să ne încercăm norocul la antilope.
- Era şi Fletcher călare?
- Bineînţeles! Când a dat de noi, am ascuns caii şi ne-am furişat spre tabără, care, între timp, fusese ocupată de indienii pa-utes. Am reuşit să ne apropiem atât de mult încât i-am putut vedea pe cei opt tovarăşi ai noştri legaţi fedeleş.
- Nici unul nu fusese ucis?
- Nu, nici măcar rănit.
- Hm! Foarte ciudat! N-aţi auzit, deci, nici împuşcături?
- Nu, ne îndepărtasem mult de tabără.
- Se vedeau cumva urme de luptă?
- Doi indieni zăceau morţi lângă foc.

- Şi mai ciudat! Aţi tras cu urechea la ce se vorbea?

- Dacă am tras cu urechea sau nu, tot una. Îndrăznisem şi aşa foarte mult şi trebuia să fim cu mare băgare de seamă. Din acest motiv, ne-am întors repede la caii noştri şi am şters-o.

- Încotro?

- Bineînţeles că încoace. Nu ne-a rămas altceva de făcut, decât să vă căutăm şi, apoi, cu ajutorul indienilor navajos, să-i eliberăm pe tovarăşii noştri. De aceea, propun să pornim imediat spre Agua Grande şi...

- Puţină răbdare! L-am întrerupt. Încă nu suntem nici pe departe pregătiţi. Trebuie să avem o imagine clară, înainte de a lua o hotărâre. În primul rând, este vorba de cele două leşuri. Cine i-a ucis pe indieni? Ştiţi cumva dumneavoastră, domnule Fletcher?

- Să mă lăsaţi în pace! Răspunse acesta indispus. Ce mă privesc pe mine tâlharii ăia roşii?

- Nu vă privesc nici vânătorii albi, care au fost făcuţi prizonieri?

- Dacă printre ei nu s-ar afla un fiu şi un nepot al meu, atunci şi pe ei i-ar putea lua...!

- Auziţi? Încercaţi să vorbiţi cum se cuvine! În caz contrar, suntem siliţi să vă izgonim. Şi atunci vă priveşte cum vă veţi elibera rudele! Suntem gata să vă ajutăm, dar pentru aceasta avem nevoie de adevărul gol-goluţ. Deci, nu ştiţi cum au murit acei indieni?

- Nu.

- Atunci, spuneţi-ne cum s-a desfăşurat atacul.

- Nici asta nu pot, fiindcă nici eu nu am fost de fată.

- Deci şi dumneavoastră aţi părăsit tabăra? Încotro v-aţi dus?

- Să fac rost de carne..

- Aşadar, şi dumneavoastră eraţi la rând să mergeţi la vânătoare? -

- Nu, dar mă plictisisem. Am plecat pur şi simplu. Când m-am întors, la lăsarea întunericului, am auzit urletele de război ale pieilor roşii. Atacaseră tabăra. N-am mai putut face altceva decât să plec în întâmpinarea domnilor Hammerdull şi Holbers pentru a-i preveni şi pe ei. Asta-i tot ce ştiu...
- În ce număr erau indienii pa-utes care v-au atacat?
- S-ar putea, să fi fost trei sute. Dacă am avea norocul să ne însoţească numai jumătate din navajos, atunci îmi iau angajamentul să termin cu aceşti nemernici... să le scot năravul pe nas... aşa încât...
- Taci! Se răsti, în acel moment, apaşul, care până atunci nu scosese nici un cuvânt. Tu eşti cel care i-a ucis pe cei doi pa-utes!
- Nu, nu sunt eu acela!
- Este o minciună. Tu eşti ucigaşul!

Ochii celor doi scăpărară ameninţător. Trăsăturile de bronz ale lui Winnetou erau reci şi mândre ca ale unui rege, în timp ce pe faţa lui Fletcher se vedea vâlvătaia urii nestăvilite. Dar, cel din urmă nu rezistă mai mult de câteva secunde. Îşi plecă privirea, ridicând însă degetele ca pentru jurământ, şi strigă:
- Să-mi crape ochii, să mă trăsnească dacă eu sunt ucigaşul! Prin asta am spus destul şi să mă lăsaţi în pace cu dracii voştri cu piele roşie... !

Mă trecu un fior rece ca gheaţa. Şi eu eram convins că el era ucigaşul, dar nu i-o aruncasem în faţă. Iar, acum, aceste cuvinte! Aceasta însemna să atragi pedeapsa asupra ta cu o inconştienţă şi o obrăznicie fără seamăn! Îmi pierise graiul. Winnetou, însă, se ridică şi vorbi, cu o voce tulburătoare, ca unu în ochii căruia se dezvăluia viitorul:
- Această faţă palidă hulitoare, mai înainte chiar de salutul de bun venit, a insultat întreaga rasă roşie, deci pe

toţi fraţii mei, inclusiv pe mine. Winnetou a tăcut, căci ştie că bunul Manitou va transforma blestemul celui rău în bunăstare şi binecuvântare. Însă, acum, acest hulitor l-a blestemat pe însuşi Manitou cel măreţ şi drept şi l-a provocat la răzbunare. A pus rămăşag cu Atotputernicul pe lumina ochilor săi şi pe nevătămarea membrelor sale. Winnetou vede cum pedeapsa îl va ajunge din urmă şi nu doreşte să la parte la asta. Marele Manitou ştie, la fel de bine ca şi mine şi ca Old Shatterhand, că el este ucigaşul, şi va îndeplini tot ceea ce acesta i-a cerut. Howgh!

După ce apaşul se aşeză la loc, simţirăm cu toţii o înfiorare surdă. Fletcher, însă, ţâşni în picioare şi continuă cu înjurăturile şi blestemele, cu o mârşăvie la care nu mai putui rămâne indiferent. Într-o secundă, am ajuns lângă el cu pumnul ridicat gata să izbesc. Îi scrâşnii în faţă:

- Să încetezi imediat, omule, altfel te zdrobesc ca pe un gândac! Nici eu nu mai dau o ceapă degerată pe dumneata! Fie ce-o fi, de la noi să nu aştepţi nici o mână de ajutor!

Omul bătu în retragere, dar mai avu, totuşi, obrăznicia să spună cu jumătate de gură şi plin de venin:

- Lăsaţi-mă-n...! Nu am nevoie de voi! Dar aici nu e vorba de mine, ci de prizonieri. Unde e ajutorul pe care-l aşteaptă ei de la doi vestiţi oameni ai Vestului Sălbatic? Halal!

- În ceea ce priveşte prizonierii, vom face tot ce ne stă în putinţă. Dacă e omeneşte posibil, îi vom salva.

- În acest caz, însă, trebuie să ne grăbim! Se rugă Dick Hammerdull. Nu mai putem pierde nici un singur minut, domnule Shatterhand! Nu eşti şi tu de aceeaşi părere, Pit Holbers, bătrâne coon?

- Hm ! mormăi gânditor cel întrebat. Dacă stau şi mă gândesc bine, aici altceva nu avem de făcut, decât să ne

bizuim pe domnii Shatterhand şi Winnetou. Ei sunt mai isteţi decât tine, bătrâne Dick, ca să nu mai vorbim de mine!

- Acum era cazul să taci! Aşa un coon, cum eşti tu, nici n-ar trebui să aibă voie să deschidă gura!

- Bun, dacă-i aşa, te rog, pe viitor, să nici nu mă mai întrebi. Şi atunci, bătrânul coon îşi va putea ţine pliscul în voie.

Bineînţeles, de fapt, totul era o glumă. Cei doi nu se certau niciodată în adevăratul înţeles al cuvântului. Asta ar fi fost în totală contradicţie cu spiritul lor de „felii".

Hammerdull se strădui să ne descrie cu precizie locul în care se aflase tabăra. În încheiere, spuse:

- Probabil că pieile roşii nu se mai află în acel loc. Sunt aproape sigur că sunt deja pe urmele noastre. De asta sunt aşa de grăbit şi insist să pornim cât mai repede!

- Greşeşti, Dick, i-am răspuns. Nu sunteţi urmăriţi. Dacă indienii pa-utes ar şti că le-au scăpat printre degete trei feţe palide de mult şi-ar fi făcut apariţia.

- Dar urmele noastre?! Trebuie să-şi fi dat seama, după ele, că am fost plecaţi la vânătoare şi că nu eram acolo când au atacat.

- Atacul a avut loc aseară, după ce s-a lăsat întunericul. Azi dimineaţă urmele lăsate de voi erau deja atât de neclare, încât nu se mai putea distinge cu siguranţă când au fost făcute, înainte sau după atac. Iar tovarăşii voştri se vor feri să vă trădeze, în caz că vor fi întrebaţi, fiindcă salvarea lor depinde de voi! În plus, indienii pa-utes au pornit război şi, deci, nu pot căra cu ei peste tot cele două leşuri. Morţii vor fi îngropaţi în acel loc. Cu toate că sunt siliţi să scurteze ceremonia, totuşi, nu vor putea să termine până mâine, înaintea amiezii. Pe deasupra, nu se grăbesc, fiindcă îi aşteaptă pe cei doi cercetaşi trimişi în recunoaştere. Ei nu ştiu că aceştia au

căzut în mâinile indienilor navajos. Deci, recunoaşteţi şi voi că dispunem de timp suficient?

- Avem sau nu timp, tot una. Oricum, trebuie să mă bizui pe ce judecaţi dumneavoastră, fiindcă, în orice caz, sunteţi mai isteţ decât Pitt Holbers, bătrânul coon. Chiar el a recunoscut-o mai devreme.

- Ca să nu mai vorbim despre tine, dragă Dick, interveni Holbers, cât se poate de serios, deşi, de fapt, în glumă.

- Tu să taci când vorbeşti cu mine! N-ai spus că nu mai vrei să deschizi pliscul ca să nu mai piardă lumea vremea cu tine? Ce aveţi, deci, de gând să faceţi, domnule Shatterhand?

- Winnetou va hotărî în această privinţă. Clarificarea situaţiei a fost problema mea. De aici înainte îi cedez lui orice iniţiativă.

Winnetou şi cu mine ne cunoşteam cum rareori se pot cunoaşte doi oameni, în clipele în care trebuia luată o hotărî re, de multe ori se întâmpla să fim ca un singur suflet, o singură minte. Ceea ce rostea unul, celălalt rostise deja în gând. Aşa se întâmpla şi de această dată. Apaşul aruncă o privire cercetătoare spre mine şi, când încuviinţai din cap, se adresă indianului navajos, care până atunci stătuse alături de noi fără să clipească, deoarece, ca războinic obişnuit, nu putea îndrăzni să la cuvântul la sfatul căpeteniilor:

- Fratele meu roşu cunoaşte bine locul Deklil-Nasla[2] al râului Juan?

Cel întrebat încuviinţă din cap, plin de respect. Apaşul continuă:

- La ambele capete ale acestuia, coboară poteci înguste ce pot fi găsite numai de războinicii navajos.

[2] Canionul întunecat

Nitsas-Kar, viteaza lor căpetenie, să-i ducă spre canion, jumătate din ei la un capăt, jumătate la celălalt, dar puţin mai sus, printre stânci, că nu cumva să fie văzuţi. Noi îi vom atrage pe indienii pa-utes în canion. Abia după ce au pătruns ei acolo, ceata de sus să coboare până la apă. Astfel, indienii pa-utes vor fi prinşi între cele două cete şi vor fi siliţi să se predea. Dacă nu, vor fi împuşcaţi până la ultimul. Între pereţii canionului nu se vor putea adăposti nicăieri. Războinicii navajos nu vor putea fi loviţi de nici un glonţ, fiindcă se vor adăposti în spatele blocurilor de stâncă. Fratele meu roşu m-a înţeles?..

Urmă aceeaşi încuviinţare, prin simpla mişcare a capului.

- Atunci să încalece imediat şi să pornească spre tabără!

Câteva clipe mai târziu, indianul navajos se îndepărta în galop, fără să fi spus un singur cuvânt. Încălecarăm şi noi şi ne îndreptarăm degrabă spre Rio San Juan, ale cărui maluri ne erau bine cunoscute, atât mie, cât şi lui Winnetou. Chiar dacă n-ar fi fost aşa, în Dick Hammerdull şi Pitt Holbers am, fi avut călăuze foarte bune. Nimeni nu-i adresă un singur cuvânt lui Fletcher, nimeni nu-i aruncă măcar o privire. Toţi se purtau de parcă nici n-ar fi existat pentru noi. Nimeni nu-l îndemnă să ne urmeze. După ce ne îndepărtaserăm deja câteva mile, la un scurt popas îl observarăm cum vine în urma noastră. Bineînţeles, ne-am fi bucurat de zece ori mai tare, dacă am fi constatat că hotărâse să ne lase în pace.

II.

Winnetou şi cu mine eram convinşi că indienii pa-

utes se aflau încă în locurile unde atacaseră tabăra albilor. Cu toate acestea, eram foarte atenţi să nu o luăm direct într-acolo, ştiind că ei aveau de gând să se îndrepte spre tabăra navajos, de unde noi tocmai veneam şi, oricum, nu era exclus ca ei să fi pornit, totuşi, mai repede decât credeam noi. Totodată exista şi posibilitatea ca ei să fi trimis din nou cercetaşi. Din aceste motive, am ocolit mult spre dreapta, spre est, iar a doua zi dimineaţa, ajunşi aproximativ în dreptul taberei, trecurăm mai departe, pentru a coti apoi încă o dată spre stângă şi a ne apropia de locul cu pricina din est în loc de vest. Era sigur că pieile roşii nu aşteptau adversari din această parte. Trebuia, totuşi, să fim precauţi, fiindcă aveau nevoie de carne şi era foarte posibil ca vreo patrulă să se nimerească exact prin zona unde ne aflam noi.

Am ajuns la râu şi am poposit într-o mică poiană încercuită de tufe dese. Acum trebuia să aflăm care era situaţia indienilor pa-utes şi a prizonierilor. Asta nu era numai un lucru dificil, ci şi foarte periculos. M-am oferit să rezolv eu problema. Winnetou, însă, era foarte convins că e de datoria sa, deci trebui să mă supun. După ce se îndepărtase, prima noastră grijă fu ştergerea urmelor pe care le lăsasem prin preajmă.

Trebuia, apoi, să-i dăm un avertisment lui Old Cursing-Dry. Eu nu mai vroiam, de fapt, să stau de vorbă cu el, dar nu aveam încotro, fiindcă era în joc siguranţa noastră. Ne urmărise până în acest loc, îşi legase calul şi se trântise apoi în iarbă, la o anumită distanţă de noi. De la plecarea noastră de ieri, nimeni nu-i adresase nici un singur cuvânt. Se vedea pe el că e foarte supărat. Părea de la sine înţeles că ne coace el ceva. Dacă printre prizonieri nu s-ar fi aflat fiul şi nepotul său, aş fi înclinat să cred că era în stare să ne trădeze indienilor. În orice caz, nu puteam fi siguri pe el. Cine putea şti ce punea el

la cale, de fapt? Din acest motiv, trebuia să stau eu însumi de vorbă cu e!. Ştiam că, în orice caz, prezenţa mea avea să-l impresioneze mai mult decât dacă i-aş fi transmis ce aveam să-i spun prin Dick Hammerdull sau Pitt Holbers. Deci, m-am îndreptat spre el.

- Ne-aţi urmat până aici, domnule Fletcher, fără ca noi să vă fi îndemnat la asta. Se pare că şi în continuare aveţi de gând să vă ţineţi prin preajmă. Greşesc cu ceva?

- Asta nu vă priveşte deloc, la dracu! răspunse el.

- Ba, eu cred că ne priveşte foarte mult şi vă rog, domnule, să alegeţi alt ton când vorbiţi cu mine! Nu sunt obişnuit să ascult obrăzniciile cu braţele încrucişate! Aţi văzut şi aţi auzit că nu vrem să avem de a face cu dumneavoastră. Nu ne priveşte persoana dumneavoastră. Dar, dacă, totuşi, ne-aţi urmat şi aţi poposit aici, putem fi de acord cu asta numai în cazul în care ne asiguraţi şi ne convingeţi că nu aveţi nimic duşmănos în gând.

- Duşmănos? rânji el. Ei, aş! Ce-aş avea de duşmănit la nişte putori ca voi?

Nici nu terminase cu aceste cuvinte, când dintr-o tufă apropiată am rupt o nuia, am desfrunzit-o dintr-o singură smucitură şi i-am aplicat mai multe lovituri puternice peste faţă.

- Aşa! Cine nu înţelege de vorbă bună, să simtă pe pielea lui! Vă voi învăţa eu să vorbiţi amabil!

Cursing-Dry scoase un strigăt dezarticulat de furie, sări în picioare şi trase pistolul îndreptându-l asupra mea. Dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, îl lovii atât de puternic peste braţ, încât arma îi zbură din mână. Apoi, îi trimisei un pumn în tâmplă, făcându-l să se aştearnă ca un sac gol la pământ. Într-o clipă, Dick Hammerdull se şi află lângă mine, cu faţa strălucind de bucurie:

- Ce zi! În sfârşit, în sfârşit! Am putut vedea din nou această lovitură vestită! Vă mulţumesc, domnule!

Individul a căpătat ce a meritat. Acum, să-l legăm niţei! Ştiţi, nu cumva să-i treacă prin cap vreo blestemăţie când şi-o veni în fire...

- Da, dragă Dick! Legaţi-i câteva curele la mâini şi la picioare. Ce-i sigur, e sigur!

- Atunci, pofteşte-ncoa şi tu, Pitt Holbers, bătrâne coon, să-l împodobim noi pe flăcău cu vreo jumătate de duzină de cureluşe din cea mai bună pielicică. Sau tu nu eşti de aceeaşi părere?

Pitt se apropie agale, zâmbind satisfăcut şi răspunse ca de obicei:

- Dacă tu crezi că e-n ordine, hai s-o facem, bătrâne Dick!

- O facem sau nu, tot una, dar trebuie s-o facem în orice caz.

Nu numai că îl legară, ci î! Şi priponiră de un trunchi gros, astfel încât să nu se poată nici măcar rostogoli pe nevăzute. După ce isprăviră, Dick îşi frecă mâinile grase şi spuse zâmbind:

- Cu dumneavoastră, viaţa capătă alt gust, domnule! Noi suntem de-o lună-ntreagă pe drum şi n-am avut nici o aventură mai acătării. Dar, abia v-am întâlnit şi ne şi aflăm în mijlocul vârtejului.

- Dar a-tacul de alaltăieri? L-am întrebat. Ce vrei mai aventură decât atât?

- Pentru noi doi nu, fiindcă n-am fost de faţă. Şi chiar dacă am fi fost, într-o săptămână cu dumneavoastră, poţi trăi mai multe decât în zece ani obişnuiţi. Asta e un fapt cunoscut. Dar, acum, ce-aţi spune de o masă cu peşte? Carnea noastră uscată este pe terminate.

- Aveţi undiţe?

- Ce întrebare!? Asta-i bună, domnule! Dick Hammerdull să nu aibă undiţe! Întrebarea e: are Rio San Juan ăsta atâta peşte cât pot prinde eu. Dacă nu, pescuim

niscaiva lipitori, pe care le prăjim la foc mic. Ce zici, Pitt Holbers, bătrâne coon?

- Hm! Dacă sunt aşa de grase ca tine, bătrâne Dick, atunci, probabil, c-ar merita. Dar, sincer să fiu, prefer peştele. Peştele e cea mai grozavă mâncare. Şi, pe deasupra, azi nici nu prea am chef de lipitori.

Un discurs atât de lung nu ţinuse Pitt Holbers niciodată. Excepţia se datora faptului că venise vorba de delicatesa lui preferată. Cei doi îşi târâră undiţele până la râu şi se puseră pe treabă, neuitând să se ascundă, mai întâi, într-un tufiş. Oricând ne puteam trezi cu o iscoadă pa-utes pe cap. Eu m-am întins în iarbă şi am închis ochii, cu toate că nu eram obosit. Nici nu putea fi vorba de somn în condiţiile acelei aşteptări încordate.

Omul din Vest obişnuieşte, când se întinde, să închidă ochii nu ca să doarmă, ci ca să audă mai bine.

Trecu, astfel, cam o oră bună. Apoi, cei doi pescari îşi făcură apariţia, fălindu-se cu recolta lor (într-adevăr, îndemânarea lor era atât de mare, încât aveam suficient peşte pentru prânz şi chiar pentru cină). Din păcate, trebuia să renunţăm la aprinderea unui foc, înainte de întoarcerea lui Winnetou, fiindcă nu ştiam dacă există vreun pericol. Nasul unui indian, care simte de departe fumul unui foc, adulmecă şi mai bine mirosul cărnii prăjite, indiferent da că este carne de peşte sau de vânat.

Trecură încă două ore, iar cele două „felii” începură să se teamă pentru apaş. Pentru a-i linişti, am fost nevoit să le amintesc de distanţa mare care trebuia parcursă pentru a ajunge la tabăra duşmană şi de încetineala cu care trebuia să se furişeze. Old Cursing-Dry îşi revenise de mult, dar continua să ţină ochii închişi şi să stea nemişcat. Nouă, asta ne convenea de minune.

În sfârşit, în sfârşit! se auzi o mişcare prin tufe. Winnetou revenise. Faţa sa era impenetrabilă, ca de

obicei. Eu, însă, îl cunoşteam şi eram convins că ne adusese veşti bune. Văzând peştii, se exprimă în felul său: fără să scoată un cuvânt, începu să adune iarbă şi crengi uscate, le potrivi, scoase, apoi puncs-ul[3] Şi aprinse focul. Dick Hammerdull afişa o mină foarte veselă. Îl împungea cu cotul între coaste pe Pitt Holbers şi chicotea:

- Bună treabă! Se pare că totul e-n ordine şi putem să ne frigem lipitorile. Ce părere ai, Pitt Holbers, bătrâne coon?

- Dacă-ţi închipui că mă bucur, atunci probabil c-ai nimerit-o, bătrâne Dick.

Peştii fură împărţiţi în două porţii: pentru prânz şi cină. Apoi, fiecare primi partea sa, chiar şi Fletcher. Dick Hammerdull îl înfruptă ca pe un copil, ceea ce îi făcea mare plăcere. Winnetou văzu că omul era legat, dar după obiceiul său, nu întrebă nimic.

Nici eu nu-l întrebai nimic despre ce aflase din turul său de recunoaştere. Ştiam că la momentul potrivit va începe singur să povestească. Ceilalţi doi însă avură mai puţină răbdare. Imediat ce înghiţi ultimul dumicat de peşte şi se şterse cu mâneca strălucind de unsoare, Dick Hammerdull spuse:

- Aşa, acum suntem sătui şi ne putem gândi la indienii pa-utes. Sper că încă n-au luat-o din loc!

Winnetou nu răspunse, aşa că Dick insistă:

- Sau mă înşel? Au plecat cumva?

Peste trăsăturile frumoase, bărbăteşti ale apaşului trecu un zâmbet uşor:

- Roua cade la vremea ei, soarele străluceşte la timpul său, rosti el cu un glas îngăduitor. De ce fratele meu alb nu aşteaptă timpul cuvenit pentru a vorbi?

- Foarte simplu, fiindcă sunt curios, răspunse

---

[3] Brichetă de preerie.

grăsanul cu înduioşătoare naivitate.

- Curioasă are voie să fie numai femeia, nu şi bărbatul, mai ales dacă acesta este un războinic ca

Dick Hammerdull. Dar fratele, meu va afla ceea ce doreşte. Indienii pa-utes sunt încă aici.

- Unde?

- În tabăra pe care au ocupat-o ieri. Winnetou i-a numărat. Sunt în totul de două ori o sută şi de şase ori zece oameni. Conducătorul lor este Pats-Avat[4].

- Dar prizonierii?

- Sunt legaţi, dar sănătoşi şi nu sunt răniţi. Îi vom elibera noaptea următoare.

- Să-i eliberăm? Tresări grăsanul. Eu credeam că ar fi mai bine să aşteptăm până când indienii pa-utes vor cădea în mâinile indienilor navajos, şi abia apoi să-i eliberăm...

- Winnetou crede că fratele său greşeşte în această privinţă. Dacă îi încercuim pe indienii pa-utes în canion, iar aceştia mai au prizonierii la ei, atunci ei pot pune condiţii. Dar dacă aceştia vor fi liberi, atunci duşmanii trebuie să accepte tot ce li se cere.

- Foarte bine, foarte bine! Şi mie îmi convine să-i eliberăm pe prietenii noştri cât mai repede. Astfel le putem juca o festă indienilor, cum nici nu se putea închipui mai bine. Dar, în ce fel va avea loc eliberarea?

- Fratele meu va afla aceasta la timpul potrivit. Winnetou a tras cu urechea şi a surprins mai mulţi indieni pa-utes, care stăteau de vorbă. Astfel a aflat de ce n-au plecat încă şi cum a avut loc atacul asupra bărbaţilor albi. Printre cei doi morţi se află şi fiul căpeteniei, a cărui ceremonie funerară va dura până mâine dimineaţă, fiindcă trebuie ridicat un mormânt înalt, din pietre. Mai

---

[4] „Marele Mocasin"

au de construit cel puţin până la miezul nopţii. Căpetenia este foarte furioasă pentru moartea fiului său şi este deci foarte posibil că va ucide prizonierii, astfel încât sufletele lor să-l servească pe al lui în ţinuturile veşnice ale vânătorii.

- Pe toţi dracii, asta ar fi groaznic!

- N-ar fi altceva decât o răzbunare pe care bărbaţii roşii au învăţat-o de la albi. Iar această pedeapsă ar fi cu atât mai dreaptă cu cât fiul şi nepotul ucigaşului se află printre prizonieri.

- Deci, totuşi, a fost Old Cursing-Dry?

- Da, el a fost.

Fletcher' se afla destul de aproape pentru a auzi fiecare cuvânt. De când mâncase, ţinea ochii deschişi, iar acum se amestecă în vorbă:

- Nu eu am fost, nu eu am fost, nu ştiu nimic despre asta! Aceşti nemernici... sunt cei mai ticăloşi... pe care îi poate întâlni cineva. Jur pe... că am spus adevărul!

Această apărare conţinea din nou trei înjurături murdare, care nu pot fi reproduse sub nici un chip. Winnetou nu-l băgă în seamă şi continuă:

- Indienii pa-utes nu aveau de gând să poposească acolo unde sunt acum, ci aveau de gând să plece mei departe. Nici nu i-ar fi descoperit pa albi, dacă nu s-ar fi comis cele două crime. Fiul căpeteniei, însoţit de doi războinici, se afla în fruntea cetei. Din senin s-au auzit două împuşcături, una după alta, şi el a fost doborât. Lână el a căzut şi unul dintre războinici. Amândoi au fost împuşcaţi în cap.

- Asta dovedeşte cumva că eu am tras? Strigă furios Fletcher.

Winnetou se adresă lui Hammerdull şi Holbers:

- Dacă acest individ mai îndrăzneşte o singură dată să deschidă gura, atunci îi rog pe fraţii mei să-i pună un

căluş şi să-l lege încovoiat, ca pe o pisică. Apoi, îl vom atârna deasupra râului, astfel încât să se înece încet şi în chinuri!

Apoi, îşi continuă discursul netulburat:

- Cel de-al doilea însoţitor şi-a îndemnat repede calul în direcţia din care se trăsese şi a văzut un călăreţ îndepărtându-se în grabă. Deoarece încă nu se întunecase, l-a putut vedea foarte bine pe ucigaş. Călăreţul purta o pălărie de paie şi, dedesubt avea o năframă, ca un cowboy sau un vaqueros. Nu l-a mai putut ajunge din urmă. Calul avea o culoare întunecată, iar pe coamă avea un petec deschis. Fraţii mei ştiu cine poartă o astfel de pălărie cu năframă şi al cui cal are un astfel de petec? Winnetou a auzit clar când un indian pa-utes a povestit acest lucru.

Bineînţeles că singurul căruia i se potrivea această descriere era Fletcher. În ciuda acestui fapt, el continua să nege şi şuiera plin de furie spre noi:

- Minciună, totul este minciună! Ce povesteşte o piele roşie... nu are nici o valoare... Jur pe... că sunt la fel de nevinovat ca şi...!

Acestea erau din nou patru expresii pentru care l-aş fi bătut măr! Apaşul însă continuă cu o voce rece, gravă:

- Îşi mai amintesc fraţii mei de cuvintele pe care omul care zace acolo le-a rostit ieri, când ne-am întâlnit, cu privire la indieni? Le-a rostit, cu toate că a putut vedea că şi eu aparţin pieilor roşii. Câte cuvinte a rostit, tot atâţia judecători şi martori există împotriva sa. El şi nu altul este ucigaşul, în ciuda faptului că a făcut un jurământ cumplit, invocând că nu el ar fi acela.

În acea clipă, Old Cursing-Dry se răsuci în legăturile sale şi strigă:

- Iar eu repet acest jurământ al meu în faţa tuturor...

Să orbesc sau să mă trăsnească dacă sunt un ucigaş! Dacă sunteţi atât de proşti, să...

Nu mai putu continua deoarece îngenuncheasem lângă el. Strângându-l puternic de beregată, smulsei cu mâna stângă o cârpă din îmbrăcămintea sa şi făcui un căluş. O apăsare mai puternică pe beregată şi tipul cu ochii holbaţi îşi desfăcu fălcile, horcăind. Îi strecurai căluşul, iar Hammerdull, care venise repede după mine, îi legă o a doua cârpă peste gură, astfel încât să nu-l poată scuipa. Acum aveam, în sfârşit, linişte.

Un timp stăturăm laolaltă fără să scoatem un cuvânt. Fiecare ştia ce gândeşte şi simte celălalt, dar nici unul nu scotea o vorbă. Drojdia societăţii umane! Nemernicul era mai rău decât orice animal! Poate, într-adevăr, o fiinţă umană să ajungă până la această treaptă? Până atunci cu siguranţă aş fi negat. Ce puteam face cu acest individ? Să-i redăm libertatea însemna să dăm drumul unui animal turbat, sălbatic, care se va repezi la primul om care-i va ieşi în cale. Nu, în nici un caz! Să-l predăm indienilor pa-utes? Da, asta da! Ar fi meritat cu prisosinţă. Un asemenea ucigaş putea fi făcut nepericulos doar prin moarte.

Winnetou mă prinse de braţ, ca şi când mi-ar fi citit gândurile, şi spuse:

- Fratele meu să nu-şi mai facă griji! Dacă îi este greu să la parte la nimicirea unui om, fie el şi unul atât de groaznic, atunci căpetenia apaşilor va fi singurul judecător. În orice caz, Old Cursing-Dry va fi predat indienilor pa-utes. Am spus. Howgh.

- Crezi că sunt slab de înger?

- Nu, dar eşti milos.

- Da, chiar şi acest individ îmi inspiră milă, dar nu pentru trupul, ci pentru sufletul său. El urmează să înceapă călătoria spre veşnica pieire. E drept ca el să nu

aibă o şansă, una singură, de a-şi îndrepta privirea spre cer, implorând iertare?

- De ce îţi faci griji degeaba? Cine are puterea de a-şi îndrepta privirea încotro doreşte? Există unul singur care are această putere: marele şi bunul Manitou. Tu m-ai învăţat să am încredere în el şi acum tu eşti cel care se îndoieşte? Nu-ţi face probleme! Viaţa pământească a acestui hulitor şi ucigaş depinde de legea neîndurătoare a savanei. În ceea ce priveşte însă sufletul său, va decide Manitou. De acum înainte, nu mai este pentru noi un tovarăş tolerat, ci prizonierul nostru, pe care trebuie să-l predăm indienilor pa-utes, fiindcă el e acela care a săvârşit crimele împotriva lor. Din acest motiv, nu mai are voie să asculte ceea ce vom discuta şi vom hotărî împreună.

După o pauză de gândire, continuă cu o voce domolită:

- Winnetou vă va spune acum în ce mod vom reuşi să eliberăm pe cei opt prizonieri. Dick Hammerdull şi Pitt Holbers cunosc locul unde au poposit şi se află încă indienii pa-utes. Există acolo o mică peninsulă, care este legată de mal printr-o îngustă fâşie de pământ. Prizonierii au fost duşi pe această peninsulă, fiindcă ea poate fi păzită foarte uşor.

- Cunosc această peninsulă, încuviinţă Hammerdull. Aveam de gând să facem tabăra acolo, dar în cele din urmă am renunţat. Erau prea multe muşte înţepătoare pe acolo. Marginile peninsulei ăsteia sunt înconjurate de tufe.

- Foarte corect! Şi asta va înlesni foarte mult eliberarea prizonierilor. Cei opt bărbaţi sunt legaţi şi nu au cum să evadeze înot. Din acest motiv, este suficient un singur paznic, pe puntea îngustă care leagă peninsula de uscat. Chiar în cazul că s-au luat măsuri suplimentare,

sigur nu au pus mai mult de doi-trei războinici. Într-un singur minut, noi îi putem înlătura.

- Bine, sunt de acord că putem înlătura trei sau chiar mai mulţi paznici, la fel de repede le putem tăia prizonierilor legăturile, dar ce vom face în continuare? Pe mal sunt peste două sute cincizeci de războinici indieni. Nu vom putea trece pe furiş pe lângă ei!

- Nici nu va fi nevoie pentru că noi vom pleca pe apă.

- Hm! Asta este mai uşor de spus decât de făcut! Sunt convins că tovarăşii noştri pot înota cu toţii, dar datorită timpului îndelungat cât au fost legaţi, nu vor fi în stare să-şi mişte mâinile şi picioarele. Trebuie să ne gândim că, inevitabil, unui va înota mai repede decât celălalt. Asta va face să fim despărţiţi o vreme unul de altul şi nevoiţi să ne aşteptăm reciproc. Între timp indienii ne pot pescui pe rând şi ne pot stinge lumânarea vieţii fără multă bătaie de cap.

- Fratele meu alb n-a fost atent la vorbele mele. Eu am spus că vom evada pe apă şi nu prin apă. Nu vom înota, ci vom construi o plută. Dacă va fi nevoie ca doi dintre noi să intre totuşi în apă, atunci aceia vor fi Old Shatterhand şi cu mine.

- Ah, o plută! Dar cu o plută pe care să încapă opt persoane nu e de glumit! Indienii o vor observa cu siguranţă chiar dacă în această noapte va fi foarte întuneric, fiind lună nouă. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere, Pitt Holbers, bătrâne coon?

- Dacă spui că va fi lună nouă, atunci ai dreptate, bătrâne Dick — răsună răspunsul — dar Winnetou ştie cu siguranţă ce vrea.

- Dacă ştie sau nu, tot una! Dar şi eu sunt pe deplin convins că-i o idee bună. Ce spuneţi de acest lucru, domnule?

Întrebarea îmi era adresată mie. Am răspuns:

- Ghicesc intenţia fratelui nostru roşu. Pluta trebuie să treacă neobservată. Dar dacă indienii pa-utes vor rămâne în tabără, atunci o vor observa. Din acest motiv, presupun că Winnetou are de gând să-i ademenească în altă parte.

- Fratele meu alb a ghicit, încuviinţă apaşul. Indienii pa-utes trebuie ademeniţi să părăsească tabăra.

- Dar cum vom face asta? Întrebă Dick Hammerdull.

- Prin foc.

- Bine. Dar ce vom aprinde? Doar n-o să aprindem pădurea? Prin părţile astea, unde şi aşa sunt puţine păduri, ar fi curată nelegiuire!

- Pădurea e sfântă şi pentru căpetenia apaşilor. Ea nu va fi distrusă. Noi trebuie să aprindem ceva ce le este sfânt indienilor pa-utes, astfel încât aceştia să uite de toate. Dacă nu vor fi foarte tulburaţi, nu vor fi atât de naivi încât să părăsească tabăra.

- În acest caz sunt foarte curios să aflu care este obiectul pe care vrea Winnetou să-i aprindă.

- Este noul mormânt.

- Excelent! Ideea merită zece mii de dolari! Dar mormântul nu va arde, pentru că e din piatră!

- Nici nu este necesar să ardă în întregime. Noi vom aşeza iarbă şi vreascuri uscate peste el. Dacă le aprindem pe acestea, atunci indienii se vor îngrozi şi se vor repezi repede să stingă focul.

- Dar să nu uităm că se lucrează încă la mormânt. Trebuie să aşteptăm până când îl vor termina. Chiar şi atunci, apropierea va fi periculoasă, fiindcă e mai mult ca sigur că vor face de pază la el.

- Fratele meu Dick Hammerdull să-şi amintească de obiceiurile pieilor roşii! Imediat după ce se va înălţa mormântul, leşul fiului căpeteniei va fi dus acolo şi nimeni altul decât tatăl lui îl va însoţi pentru a începe cântecele

morţii pe care numai sufletul celui ucis trebuie să le audă. Deci, vom avea de-a face cu un singur om.

- Va fi şi el ucis?

- Nu. Old Shatterhand şi Winnetou nu ucid un om decât atunci când acesta îi sileşte. Va primi o lovitură de la fratele meu Shatterhand doar cât să stea liniştit până terminăm noi. În rest, nu-i vom face nici un rău.

- Dar nu putem fi în acelaşi timp pe plută şi la mormânt! Pieile roşii vor stinge focul înainte ca noi să ne fi făcut treaba.

- Dick Hammerdull să nu-şi facă nici un fel de griji. Ne vom împărţi şi vom acţiona în acelaşi timp. Dar, acum să trecem la treabă şi să ne apucăm să construim pluta. Trebuie terminată înainte de a se lăsa întunericul.

- Dar nu vom fi observaţi?

- Winnetou este sigur că indienii pa-utes nu vor veni pe aici.

- Dacă vor veni sau nu, tot una, dar în orice caz e mai bine dacă nu prind de veste. Întotdeauna şi în orice caz e mai bine să se întâmple ceea ce este mai bine. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere, Pitt Holbers, bătrâne coon?

- Dacă crezi că binele este mai bun, dragă Dick, atunci nici prin gând nu-mi poate trece să am ceva împotrivă, răspunse Pitt în felul său sec.

Începurăm să tăiem trunchiuri subţiri de copac. Această muncă era dificilă, deoarece nu dispuneam de nici un fel de topoare, dar în schimb era foarte silenţioasă. Nuiele elastice şi proaspete pentru legarea trunchiurilor existau din belşug. Am terminat astfel pluta înainte de a trece două ore. Pluta era echipată cu două cârme, una în faţă şi una în spate. În afară de aceasta, am mai prevăzut şi patru lopeţi pentru cazul în care trebuia să atingem o viteză de deplasare mai mare decât o asigura debitul râului.

Apoi, am făcut patru baloturi mari de iarbă şi vreascuri uscate pe care le-am aşezat pe plută. După ce terminarăm această operaţie, trebuiau îndepărtaţi caii. Ne aflam, cum am mai spus, deasupra taberei indienilor pa-utes şi, deci, trebuia să coborâm cu plută pe râu, la vale. În cazul în care reuşeam să eliberăm prizonierii, trebuia să-i transportăm tot în josul râului şi să acostăm pe malul opus. Astfel, indienii, dacă aveau de gând să ne urmărească, ar fi fost nevoiţi la rândul lor să treacă râul. Din aceste motive era necesar să ducem caii într-un loc mai ferit. Totodată, trebuia să-l luăm cu noi şi pe Old Cursing-Dry.

Trecurăm, deci, caii cu pluta în partea cealaltă şi îl priponirăm pe Fletcher de şaua sa. Pitt Holbers trebuia să rămână la plută. Noi ceilalţi am mers călare în josul râului, dar nu ne ţineam aproape de malul acestuia, pentru a fi siguri că nu vom fi văzuţi.

Pentru a folosi încă lumină zilei, călăream în galop şi, astfel, după o jumătate de oră, am ajuns la o distanţă de aproximativ o jumătate de milă engleză depărtare de tabăra indiană. Aici am găsit o mică prăpastie îngustă. Ne-am legat caii de copacii care creşteau în adâncul ei. Pe Old Cursing-Dry, odată coborât din şa, l-am legat astfel că nu avea nici o posibilitatea de a se elibera. El îşi arătase supărarea faţă de noi prin faptul că ne lovise cu picioarele înainte de a reuşi să i le imobilizăm. Dacă n-ar fi existat şi căluşul, cu siguranţă am mai fi auzit şi o cascadă de înjurături.

Eram nevoiţi să-l lăsăm singur, nesupravegheat şi să parcurgem distanţa pe care o parcursesem călare în josul râului, dar, de data asta pe jos, în susul râului.

Am urcat pe plută, am desprins-o de mal şi am început călătoria care nu era chiar lipsită de pericole. Eu am luat cârma din spate, iar Winnetou se afla la cea din

faţă, dându-mi din când în când instrucţiuni cu voce şoptită. Era atât de întuneric încât un om care nu era obişnuit să trăiască în Vestul Sălbatic abia de-şi vedea palma în faţa ochilor. Eu, însă reuşeam să desluşesc silueta fiecărui copac de pe mal, iar Winnetou vedea, în mod sigur, şi mai bine decât mine. Dick Hammerdull şi Pitt Holbers stăteau în mijlocul plutei şi se bizuiau în întregime pe noi.

Indienii pa-utes poposiseră pe malul stâng al râului şi din acest motiv noi trebuia să ţinem aproape de malul drept. Înaintam destul de repede, căci apa avea un flux bun. După ce Winnetou consideră că ne-am apropiat suficient de tabără, am acostat la malul sting, într-un loc în care să putem ascunde pluta sub crengile care atârnau deasupra apei. Trebuia să debarcăm pe malul stâng pentru a face câteva pregătiri.

În primul rând, Winnetou plecă în recunoaştere. S-a întors după aproximativ două ore şi ne-a comunicat că totul ar fi favorabil pentru noi: mormântul va fi sigur terminat până la miezul nopţii, iar din acea clipă acolo se va afla numai căpetenia. Mormântul era la aproximativ trei sute de paşi depărtare de tabără, în pădure. Apaşul se furişase în recunoaştere chiar şi în apropierea peninsulei pentru ca mai târziu să ştie unde să conducă pluta.

Apoi, stăturăm întinşi, aproape nemişcaţi, sub crengile bogate şi dese. La miezul nopţii, Winnetou îmi şopti:

- Fratele meu să scoată fitilul din buzunarul bandulierei.

Urmă, deci, să trecem la treabă. Fiecare om precaut al Vestului Sălbatic poartă asupra sa un ghemotoc de fitil subţire, fiindcă, din când în când, are prilejul să-l folosească. Am tăiat o bucată suficient de lungă şi am băgat-o în buzunar, pentru a o avea la

îndemână. Apoi, am coborât toţi pe mal, ducând în braţe cele patru baloturi de iarbă şi vreascuri uscate. Winnetou ne călăuzea.

Mergeam în diagonală spre stânga, pătrunzând în pădure. Apaşul reţinuse locurile în care copacii nu erau prea deşi. Puteam umbla mai uşor şi curând zărirăm în dreapta noastră lumina focurilor de tabără, iar, apoi, ceva mai departe, în stânga, lumina unui foc mic. În apropierea mormântului, l-am putut recunoaşte pe Pats-Avat, căpetenia indienilor pa-utes, care veghea singur lângă leşul fiului său. Apropiindu-ne şi mai mult îl auzirăm murmurând bocete. Am aşezat baloturile noastre pe jos. Dick şi Pitt rămaseră pe loc. Eu mă furişai împreună cu Winnetou în spatele căpeteniei. Brusc, Winnetou intră în cercul de lumină. Pats-Avat ridică privirea. Zărindu-l pe apaş, sări în picioare şi exclamă speriat:

- Uff! Winnetou, căpetenia apaşilor!

Cel strigat ridică braţul, arătă spre mine şi spuse:

- Da, eu sunt. Iar acolo se află prietenul meu şi fratele meu alb, Old Shatterhand.

Indianul pa-utes se răsuci repede şi mă privi cu ochi mari înspăimântaţi. Deschisese gura pentru a striga după ajutor, când primi lovitura mea, la tâmplă, după care se prăbuşi inconştient la pământ. Apoi, Hammerdull şi Holbers aduseră baloturile cât se poate de iute. Le aşezarăm în jurul mormântului, fixarăm fitilul şi după ce l-am aprins ne-am îndepărtat în fuga mare. În mai puţin de un minut ne aflăm din nou pe plută.

Am desprins plută de la mal şi am lăsat-o să meargă în josul râului, dar nu pe firul apei, fiindcă nu o puteam controla după cum doream, ci în apropierea malului, chiar vâslind încet cu lopeţile.

În faţa noastră, se vedeau focurile de tabără şi peninsula, care se afla în raza lor de lumină. Brusc,

izbucni şi în partea stângă, în pădure, un incendiu, care atrase imediat atenţia indienilor pa-utes. L-am auzit strigând şi pe mulţi i-am văzut alergând în acea direcţie.

- Putem începe! Spuse Winnetou. Să aveţi armele pregătite pentru o eventuală rezistenţă şi pumnalele pentru a tăia repede legăturile prizonierilor!

Deodată, dinspre pădure răsună un ţipăt puternic de spaimă:

- Neav ecve, neav ecve — căpetenia a murit, căpetenia a murit!

În acea clipă toţi cei care mai rămăseseră pe loc se repeziră spre focul din pădure. Am văzut foarte bine cum două piei roşii, care veneau de pe peninsulă spre mal, o luară la goană spre pădure.

- Repede la cele patru lopeţi şi spre peninsulă! Am dat comanda. Holbers rămâne pe plută pentru a o ţine pe loc!

Pluta se deplasa cu viteza unei bărci. La mal, Hammerdull, Winnetou şi cu mine văzurăm că aici se afla un al doilea paznic. Era cu spatele la noi, privind şi el spre pădure. Auzind un zgomot, pe care nu-l putusem evita, se răsuci şi, în clipa în care ne zări, îndreptă arma împotriva lui Winnetou şi strigă după ajutor. Eu am sărit repede asupra lui şi i-am prins arma, fără să-l pot, totuşi, împiedica să tragă un foc. Din fericire, glonţul îşi greşi ţinta, i-am smuls fulgerător puşca din mână, am răsucit-o şi l-am lovit cu patul ei în cap. Omul se prăbuşi. Apoi, cu pumnalele în mâini, ne-am repezit spre prizonieri. În mai puţin de un minut, cei opt erau liberi şi urcaţi deja pe plută. Am sărit şi noi pe ea, am pus mâna pe lopeţi şi am pornit spre celălalt mol.

Totul se desfăşurase mult mai repede şi mult mai bine decât ne-am închipuit de la început. Totuşi, trebuia s-o ştergem cu toată iuţeala, căci împuşcătura şi strigătul

după ajutor fuseseră auzite. Pieile roşii se înapoiau în fugă pentru a vedea ce se întâmplase. Ne-au putut zări, când tocmai treceam prin lumina focurilor. Auzeam urlete de furie. Dar vocea puternică a lui Winnetou domina totul:

- Pats-Avat, căpetenia indienilor pa-utes, nu este mort, el se va trezi. Old Shatterhand doar l-a adormit. Iar aici se află Winnetou, căpetenia apaşilor. Noi am eliberat prizonierii albi şi nici o mie de indieni pa-utes nu-i vor putea lua de la noi. Howgh!

În urma acestor cuvinte, urletul se multiplică şi auzirăm chiar mai multe împuşcături. Dar nimeni dintre noi nu fusese atins. Ieşisem între timp din lumină şi pluteam în întuneric, unde nu mai puteam oferi nici o ţintă. Mult timp i-am putut auzi pe duşmanii noştri, care alergau ca nişte băieţandri fără minte de-a lungul malului în urma noastră, fără însă a ne putea întrece.

Bărbaţii eliberaţi şi, sigur, salvaţi de la o moarte posibilă, reuşiseră să-şi dea seama din cuvintele apaşului cu cine aveau de-a face. Ei aveau de gând să izbucnească în strigăte de bucurie şi de mulţumire, însă Winnetou îi linişti foarte repede, spunându-le următoarele cuvinte:

- Linişte! Încă nu suntem în siguranţă! Şi cine ştie dacă toţi dintre voi se vor bucura că au scăpat din mâinile indienilor pa-utes. Peste puţin timp ne vom afla în faţa unei judecăţi. Howgh!

III.

Winnetou era, ca şi mai înainte, la cârma din faţă şi orienta pluta spre malul drept. Ajunsesem în apropierea locului în care ascunsesem caii şi pe Fletcher. Cei opt bărbaţi abia eliberaţi credeau că aici pot debarca, însă Winnetou le spuse:

- Rămâneţi pe locuri! Plecăm mai departe.
- De ce mai acostaţi aici dacă noi nu avem voie să debarcăm? Întrebă, cu o voce impertinentă, unul dintre ei.
- Deoarece caii noştri sunt aici.
- Iar noi nu avem! La naiba! Nu aţi avut chef său timp să ne eliberaţi şi nouă caii? Ne lipsesc şi armele. Cum să supravieţuim în acest Vest Sălbatic fără cai şi arme? Trebuia să vă gândiţi şi la acest lucru, ce dracu?!

Urmă o scurtă tăcere, iar apoi apaşul îl întrebă:
- Tânărul bărbat alb, care tocmai a vorbit, se numeşte cumva Fletcher?

Cunoşteam foarte bine nuanţa cu care rostise această întrebare. Distingeam această nuanţă întotdeauna când avea de-a face cu un om pe care-l dispreţuia, dar îşi dă, totuşi, silinţa să-şi înăbuşe furia..
- Da, răspunse cel întrebat.
- Deci, eşti fiul bătrânei feţe palide, care este denumită Old Cursing-Dry?
- Mii de draci! Cine ţi-a permis să rosteşti acest nume?
- Winnetou şi-a luat singur acest drept şi ar vrea să-l vadă pe cel care ar îndrăzni să-l tragă la răspundere pentru acest fapt?!
- Eu îndrăznesc! Acest nume este un nume de ocară şi nu permit nimănui acest lucru! Unde se află, de altfel, tatăl meu? Atunci când am fost atacaţi, el era plecat şi nu putea fi prins. Sper, domnilor, că nu ne răpiţi pe noi şi în schimb îl lăsaţi pe tatăl meu în acest loc într-o situaţie dificilă, într-un asemenea caz, în oasele voastre ar pătrunde... şi vă jur pe...
- Stai! îl întrerupse Winnetou. Nici un jurământ şi nici o înjurătură! Nu îngăduim aşa ceva! Bătrânul Fletcher este în siguranţă şi se va întâlni mâine cu voi.

Dacă v-am fi făcut rost imediat de cai şi arme, dacă numai la asta ne-ar fi stat gândul, ar fi însemnat că nu mai avem nici un pic de minte. Winnetou, însă, vă va spune ce se va întâmpla mâine: indienii pa-utes ne vor urmări şi îi vom atrage într-o capcană din care nu va exista scăpare pentru ei. Atunci, vor fi siliţi să vă înapoieze tot ce v-au răpit. Războinicii indienilor navajos îi aşteaptă deja pentru a-i face prizonieri. Cine nu are cal, trebuie să rămână pe plută până când vom ajunge la locul stabilit. De aici, râul face un ocol mare, ajungând în cele din urmă la locul pe care pieile roşii îl numesc Sitsu-to[5]. Fratele meu, Old Shatterhand, îşi mai aminteşte exact de acel loc?

- Da, răspunsesem. Dacă plecăm de aici călare, acum, mâine în zori ajungem la acel loc.

- Este corect. Noi, care vom călători cu pluta, vom ajunge ceva mai târziu acolo. Old Shatterhand, fratele meu, dispune de patru cai. Să debarce, cu Dick Hammerdull, Pitt Holbers şi unul din tovarăşii lor, şi să plece călare spre acel loc numit Sitsu-to. Ne vor aştepta acolo. Ce vom face după aceea, vom vedea la timpul potrivit.

Eliberasem opt prizonieri, patru tovarăşi ai lui Hammerdull şi Holbers şi patru ai bătrânului Fletcher. Winnetou îmi indicase intenţionat unul din primii patru şi nu dintre ceilalţi. Fletcher era prizonierul nostru. Hammerdull îl alese pe unul din prietenii săi şi păşirăm pe mal. Pluta plecă, imediat, mai departe. Era un act de curaj din partea lui Winnetou să călătorească împreună cu patru indivizi de tipul tânărului Fletcher. Judecând după modul de exprimare şi pretenţiile obraznice pe care le formulase, se putea constata că, nici în acest caz, mărul

---
[5]Apa Galbenă.

nu căzuse departe de trunchi.

Noi am părăsit malul şi, în ciuda întunericului, am găsit prăpastia în care ne lăsasem caii. Nimic tulburător nu se întâmplase între timp. Old Cursing-Dry, după cât mi-am dat seama, depusese eforturi mari pentru a scăpa din strânsoare, însă fără nici un efect. L-am aşezat din nou pe calul său, iar apoi l-am legat de şa.

Nu mică i-a fost mirarea tovarăşului lui Hammerdull când l-a văzut pe Fletcher în această situaţie, în câteva cuvinte i-am explicat totul, iar apoi am încălecat cu toţii şi ne-am îndepărtat. Am părăsit râul şi am trecut în câmpia deschisă. Acolo am tăiat în linie dreaptă arcul pe care îl descrie Rio San Juan. Deasupra noastră nu mai aveam acoperişul de frunziş şi vedeam stelele strălucind. La lumina lor nu puteam greşi direcţia.

Călăream în frunte, ţinând în mâna hăţurile calului lui Fletcher, şi nu mă interesa discuţia pe care o purtau în spatele meu ceilalţi trei. Dispuneau de suficiente subiecte, având în vedere mai ales întâmplările din ultima seară.

La mijitul zorilor, am văzut de departe fâşia verde care creştea pe malurile râului. Curând am sosit şi în dreptul apei şi descălecarăm pentru a-l aştepta pe Winnetou. Fletcher fusese, bineînţeles, legat din nou. În timpul întregii călătorii avusese căluşul în gură. Din milă i l-am scos. Însă, abia ce se văzu cu gura liberă, că începu o asemenea revărsare de înjurături şi blesteme la adresa noastră încât am fost nevoit să-l ameninţ că îi voi pune din nou căluşul şi, în plus, am să-l şi biciuiesc. În cele din urmă, am reuşit să-l aduc la tăcere.

Din lipsă de timp, ieri nu apucasem să prăjim şi a doua parte din peşti. Am aprins, acum, un foc şi am început să recuperăm cina pierdută în schimbul unui mic dejun. Chiar şi Fletcher şi-a primit porţia. În timpul

mesei, Hammerdull avea de gând să-şi facă auzite întrebările pe care le purtase pe suflet până atunci, l-am făcut semn să tacă. Fletcher nu trebuia să afle nimic. După ce acesta a mâncat, i-am pus iar căluşul şi l-am îndepărtat la o anumită distanţă. Rotofeiul nu mai putea să tacă, iar curiozitatea sa n-avea limite:

- De ce nu trebuia să rămână bătrânul aici, domnule Shatterhand? De ce l-aţi ascuns acolo, printre tufişuri?

- Pentru că fiul său, în cazul în care va debarca aici, dacă îl vede legat, va încerca să ni se opună. În schimb, dacă nu ştie ce avem de gând cu tatăl său, va rămâne, probabil, liniştit.

- Ei, bine, ăsta-i un lucru foarte isteţ. Pricep. Dar, mai am o sută de întrebări pe care...

- Pe care ar fi bine să le păstraţi pentru dumneavoastră, l-am întrerupt. Luaţi-vă undiţele şi vedeţi dacă şi în această zonă a râului se poate pescui ceva. Winnetou şi însoţitorii săi vor fi foarte flămânzi când vor ajunge aici. Între timp, am să vă comunic următoarele: indienii pa-utes ne vor urmări, bineînţeles, atât pe uscat cât şi pe apă. Fiindcă pe întuneric nu au putut vedea urmele noastre, a trebuit să aştepte zorile. Noaptea au folosit-o pentru a construi plute. Totodată, i-au înmormântat şi pe cei doi oameni ucişi, astfel că în zori să poată porni, să nu le mai stea nimic în cale. Deci, puteţi calcula foarte uşor ce avans avem faţă de ei.

- Nu-l vor putea recupera?

- Nu, dar îi vom lăsa, totuşi, să se apropie de noi, pentru a-i întărită să comită, în cele din urmă, imprudenţa de a pătrunde în canion.

- Indienii navajos sunt deja acolo?

- Acum, încă nu. Chiar şi noi vom ajunge abia spre seară. Până atunci, Nitsas-Kar va ajunge cu siguranţă cu războinicii lui în acel loc. Asta-i tot ce mai trebuie să ştiţi

pentru moment.

- Dar încă n-aţi apucat să vorbiţi cu Winnetou despre aceste lucruri. Poate că, în această privinţă, are cu totul alt plan decât dumneavoastră.

- Nu. Dar eu îl cunosc şi mă cunoaşte şi el pe mine... Acum, însă, trebuie să facem rost de mâncare!

Hammerdull şi Holbers au fost şi astăzi norocoşi, făcând repede pradă bogată. Când tocmai terminaseră pescuitul, s-a auzit apropiindu-se pluta. Winnetou era în picioare la cârma din faţă şi privea spre noi plin de interes. Nevăzându-l pe Fletcher, încuviinţă din cap şi aduse pluta la mal. Mirosul cărnii prăjite îi atrase pe cei opt bărbaţi, care se aşezară foarte repede în jurul focului.

Acum, în plină zi, puteam să văd şi eu mutrele celor patru indivizi, tovarăşii lui Old Cursing-Dry. Nu inspirau deloc încredere, iar modul în care vorbeau şi se purtau nu le era favorabil. Winnetou mă trase deoparte pentru a discuta cu mine cele necesare. Discuţia a fost foarte scurtă şi tocmai terminasem când tânărul Fletcher ni se adresă:

- Ce secrete aveţi acolo? Aveţi ceva pe conştiinţă şi credeţi, cumva, că n-avem dreptul să auzim şi noi ce discutaţi?

Dick Hammerdull îi răspunse în aceeaşi clipă:

- Se pare că nu ştiţi cu cine staţi de vorbă, domnule Fletcher. Old Shatterhand şi Winnetou nu sunt obişnuiţi să li se vorbească pe un asemenea ton!

- Aşa, deci! Crezi că trebuie să le mulţumesc şi să le fac plecăciuni pentru faptul că nu-mi închid gura?

- Dacă aveţi gură sau nu, e tot una, dar riscaţi, în orice caz, foarte tare să încasaţi una peste ea!

- Aş vrea să-l văd şi eu pe acela care ar avea acest curaj! Faptul că ne-aţi eliberat este un lucru secundar, deoarece a fost obligaţia voastră cea... iar noi nu suntem

datori să vă mulţumim pentru asta. Acum, vreau să ştiu, cu orice preţ, unde se află al meu...!

Era revoltător să auzi ce cuvânt întrebuinţa în loc de „tată”. Dick îi răspunse:

- Dacă vă referiţi, cu această frumoasă expresie, cumva la tatăl dumneavoastră, atunci pot să vă spun că el se află deja în drum spre indienii navajos şi, deci, este în faţa noastră. Nu-i aşa, Pitt Holbers, bătrâne coon?

- Da, dragă Dick, încuviinţă acesta. Dacă este în faţa noastră, atunci nu poate fi în spatele nostru.

- Ei, bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci, deocamdată, pot să fiu liniştit, declară Fletcher. Sper că... de pa-utes vor intra în capcană, iar apoi vor...

Din nou vărsă un val de blesteme, care nu pot fi relatate, şi legat de acestea, începu să povestească nişte întâmplări din care reieşea că cei doi Fletcher erau obişnuiţi să considere fiecare indian drept o fiinţă care trebuia „lichidată”. Oare câte piei roşii vor fi avut pe conştiinţă?

Deoarece aveam de gând să micşorăm cât mai mult avansul nostru faţă de urmăritori, am rămas patru ore încheiate în locul numit Sitsu-to. Abia după aceea, Winnetou plecă împreună cu cei şapte pasageri ai săi. Noi ceilalţi, însă, trebuia să avem grijă ca indienii pa-utes să constate de departe, la sosirea lor, că pluta ancorase în locul respectiv şi tot aici am poposit şi noi călăreţii. Apoi, am părăsit şi noi locul, luându-l, bineînţeles, şi pe Old Cursing-Dry din ascunzătoare. Pe drum, i-am scos căluşul din gură. Chiar dacă acum n-avea curajul de a ne ocărî, totuşi a trebuit să ascultăm aproape fără întrerupere expresii pe care nu avusesem încă prilejul să le auzim din altă gură. Insista, în special, şi se jura că nu este el ucigaşul celor doi indieni pa-utes.

Drumul pe care mergeam ne aducea deseori în

apropierea râului, iar apoi ne îndepărta de acesta, până când, după-amiaza târziu, trebui să umblăm pe mal. În spatele nostru era o câmpie întinsă, stâncoasă, în stânga râul, iar în faţă terenul începea treptat să se înalţe. În zare se puteau vedea chiar pereţii verticali printre care Rio San Juan dispărea. Acolo era canionul în care aveam de gând să-i prindem pe indienii pa-utes. Dar, întrebarea era dacă vom reuşi să-i determinăm să pătrundă acolo.

Pentru a-i ademeni, convenisem cu apaşul ca eu să mă opresc până când ei vor putea să ne vadă. El avea de gând să procedeze la fel cu pluta. Deci, descălecarăm. Nu trecuse însă nici un sfert de oră de aşteptare, când am zărit un călăreţ oare venea în susul râului. Era un indian navajos care ne spuse că războinicii lui au ajuns şi s-au postat în modul indicat de Winnetou. Apoi, se îndepărtă pentru a-i da de veste lui Nitsas-Kar că ne-a întâlnit.

Scurt timp după aceea, am văzut sosind şi pluta noastră. Am dat semnalul convenit cu Winnetou, iar el acostă la mal. Râul, mai sus, se desfăşura în linie dreaptă, astfel încât Winnetou putea să vadă ca şi noi sosirea urmăritorilor săi. Dick Hammerdull întrebă dacă indienii pa-utes vor fi pornit, într-adevăr, în urmărirea noastră, când Pitt Holbers arătă în zare, spunând:

- Priveşte în urma ta, bătrâne Dick, şi vei constata că domnul Shatterhand are dreptate ca de obicei.

Da, într-adevăr, veneau. Era o ceată mare de călăreţi, aproximativ două sute la număr! Noi mai aşteptam, totuşi. Când ne-au zărit, s-au oprit şi ei. În aceeaşi clipă, privirea noastră fusese atrasă spre râu, în susul său, unde îşi făcură apariţia patru, chiar cinci plute. Şi Winnetou le zări şi se desprinse de mal pentru a fi văzut. Îl descoperiră şi imediat îşi măriră viteza de deplasare. În acelaşi timp, se pusese din nou în mişcare şi ceaţa de călăreţi. Se părea că planul nostru avea să

reuşească.

Am plecat şi noi călare în aşa fel încât să rămânem mereu cam la aceeaşi înălţime cu Winnetou. Privind, din când în când, în urma noastră, am putut constata cum călăreţii ajunseseră în locul în care poposiserăm şi noi. Din acel loc vedeau atât plutele lor cât şi pluta în care se afla Winnetou. Nu auzeam, dar datorită braţelor ridicate bănuiam că izbucniseră în strigăte de victorie. Apoi, îndemnară caii la galop. Noi procedarăm la fel. Râul se îngusta şi debitul său se mărea. Acest fapt îi permitea lui Winnetou să mărească şi el viteza de deplasare a plutei şi să rămână pe aceeaşi linie cu noi.

Stâncile deveneau tot mai înalte şi mai apropiate încât între apă şi pereţi rămânea un drum de cel mult cinci metri. Acesta se îngusta şi el tot mai tare. În cele din urmă, am ajuns la intrarea în canion. Aruncând o privire laterală, am constatat că indienii navajos, o parte din ei, îşi ocupaseră locurile pe înălţimi. Continuăm goană în galop, de-a lungul apei, printre pereţii de stâncă, atât de înalţi încât păreau să ajungă acum până la cer. Treceam printre crăpături şi bolovani într-un fel de semiîntuneric, până când, brusc, se lumină din nou în faţa noastră. Pereţii naturali dispăruseră.

În faţa noastră apăru un morman imens de blocuri de stâncă, iar în spatele acestora se iţiră siluetele altor indieni navajos. Ne-am oprit pentru a descăleca şi a ne conduce caii prin spaţiile foarte înguste. Căpetenia însăşi ne primi, iar eu i l-am predat pe bătrânul Fletcher, dispunând ca acesta să fie bine păzit. Scurt timp după aceea, Winnetou îşi orienta pluta spre o suprafaţă înclinată a malului, unde acostă, şi ni se alătură cu pasagerii săi. Bineînţeles că toate se întâmplaseră mult mai repede decât povestesc eu. La capătul superior al canionului am zărit şi călăreţii şi plutele indienilor pa-

utes. Intraseră în capcană.

Am dus puşca de vânătoare de urşi la ochi şi am împuşcat doi cai. Focurile răsunară între pereţii de stâncă de parcă ar fi fost trase de un tun. Indienii navajos ieşiră din ascunzătorile lor, pe toate muchiile, vârfurile şi proeminenţele, având în mâini armele pregătite. Când călăreţii pa-utes i-au observat, şi-au oprit imediat caii şi le-au făcut semne oamenilor lor de pe plute. Aceştia acostară foarte repede, cu toate că nu era o operaţiune-uşoară. De ambele părţi începură să se audă împuşcături, dar de partea noastră nu se înregistrase nici o pierdere.

Duşmanii şi-au dat seama, în cele din urmă, că nu puteau trece pe la noi şi se întoarseră. După ce dispărură, am văzut, în dreptul nostru, plutele lor goale. Aşteptam, şi nu peste mult timp, indienii pa-utes apărură din nou. Nu aveau, însă, curajul să se apropie la bătaia armelor. Fuseseră respinşi de ceata noastră care se afla în partea superioară a canionului şi le venea greu să accepte că se aflau în mâinile noastre. În timp ce noi dispuneam de spaţiu şi ne puteam răspândi pentru a avea posibilităţi mai bune de folosire a armelor, ei erau înghesuiţi pe un spaţiu mic. Numai cei din prima linie puteau folosi armele, fără să-şi rănească tovarăşii. Unde mai pui că se părea că vor rămâne închişi în spaţiul acela îngust şi periculos, poate chiar şi peste noapte? Să faci aşa ceva, era o prostie. Eram, deci, convinşi că nu vom aştepta mult pentru succesul nostru.

Se dovedi curând că aveam dreptate, căci trimiseseră spre noi un sol. Drept semn al intenţiei paşnice, flutura o cârpă sau ceva asemănător şi l-am lăsat să se apropie. Căpetenia sa dorea să discute cu noi. L-am comunicat că Pats-Avat putea veni la noi, fiind în deplină siguranţă.

Ceea ce speram, se împlini: căpetenia indienilor pa-

utes avea încredere în cuvântul nostru şi veni. Tratativele mergeau cu o încetineală tipic indiană. Se făcuse între timp seară şi trebuia aprins un foc. Căpetenia indienilor navajos pretindea pace şi cincizeci de puşti. Conducătorul indienilor pa-utes dorea pace, dar nu dorea să dea puştile, fiindcă fuseseră împuşcaţi fiul său şi un războinic. În cele din urmă, interveni şi Winnetou. Urmarea a fost că Pats-Avat a dat puştile şi l-a primit în schimb pe ucigaşul fiului său. Înţelegerea se pecetlui de ambele părţi cu pipa păcii. Indianul pa-utes se întoarse la oamenii săi cu rezultatul tratativelor. Faptul că el, care atacase, reuşise să scape atât de ieftin se datora numai bunătăţii lui Winnetou.

Apoi fusese trimis un sol spre grupul din partea superioară a canionului. Indienii navajos începură să se retragă, urmaţi de indienii pa-utes. În primul rând, mă interesa ca, din clipa înţelegerii, să nu mai existe moi o neîncredere la nici una din cele două părţi.

Cele două tabere poposeau faţă în faţă. Pentru Pats-Avat era deosebit de dificil să-i convingă pe războinicii care trebuiau să-şi predea puştile. Era aproape miezul nopţii când acestea au fost, în cele din urmă, aduse. Căpetenia însăşi se înfăţişă pentru a-l lua în primire pe ucigaş. Se înţelege de la sine că toate bunurile răpite de la cei opt albi fuseseră înapoiate. Adusese aceste lucruri, chiar şi caii, odată cu puştile. Nu lipsea absolut nimic. Împreună cu el venise şi acel indian pa-utes care apucase să-l vadă pe ucigaş în timp ce o ştergea de la locul faptei.

Bineînţeles că înainte de a-l preda pe Old Cursing-Dry trebuia dovedit că este vinovat de crimă. Din acest motiv, se constituise un juriu, din cere făceau parte cele două căpetenii, Winnetou, Dick Hammerdull şi eu.

Fletcher fusese ţinut atât de izolat încât fiul său nu avusese cum să-l vadă. Când îşi văzu, acum, tatăl, în faţa

noastră, adus legat lângă foc, fiul s-a repezit plin de furie asupră-ne, cerând eliberarea, în cuvinte pline de înjurături şi blesteme. Se produse un spectacol pe care nu-l pot descrie. Singura soluţie pentru a putea începe judecată era ca tânărul Fletcher să fie legat şi încredinţat unui paznic.

În jurul nostru se formase un cerc mare de oameni. Până să pornească interogatoriul, pe care îl conducea Winnetou, celui învinuit, după un vechi obicei al preeriei, i s-au scos curelele cu care fusese legat. Degeaba s-ar fi gândit să evadeze. Martorul îl recunoscu imediat pe cel care o luase la goană, iar atunci când a fost adus şi calul lui Fletcher, indianul declară cu toată hotărârea că acela este animalul pe care ucigaşul îl călărise în acel moment. Dovadă era făcută. Cum nu avea ce să spună pentru a se apăra, Fletcher începu să înjure şi să blesteme fără contenire. Repeta mereu că preferă să orbească şi să fie zdrobit, dar nu recunoaşte că el este ucigaşul. Întrucât juriul îi acordase cuvântul de apărare, trebuia să-l lăsăm să vorbească. Dar cine mai rezista să-i asculte ocările? Dar să-i vadă figura schimonosită? Faţa lui părea mai degrabă a unul animal sălbatic furios decât a unui om!

Pats-Avat, tatăl indianului ucis, era aşezat chiar în faţa mea, cu puşca lângă el. La brâu avea un pumnal, securea de război şi săculeţul cu pulbere. Probabil, numai pentru a-şi ascunde furia şi nervozitatea, îşi scosese pistolul şi începuse să-l încarce. Eu nu-i dădeam nici o atenţie. Privirea mea era aţintită asupra lui Old Cursing-Dry, care-şi striga ultima ocară. Winnetou tocmai repeta ultimele puncte ale acuzării. Apărarea nu putuse consemna nici un punct. Urma să hotărâm soarta. Decizia a fost unanimă şi sună: vinovat. Apaşul se ridică şi spuse:

- Deci, acest juriu drept al preeriei a recunoscut că Old Cursing-Dry i-a ucis pe cei doi războinici pa-utes.

Pentru că am promis că ucigaşul va fi predat, căpetenia pa-utes poate să-l ia.

La aceste cuvinte, Pats-Avat se ridică şi el în picioare. Având pistolul în mâna stângă, întinse mâna dreaptă după ucigaş şi strigă:

- Acest feroce animal alb, de acum încolo îmi aparţine. El va fi legat imediat la stâlpul Torturilor şi va fi chinuit încât trei zile şi trei nopţi va urla de durere. Dar nu va muri, căci a comis două crime, în plus, este ucigaşul şi schingiuitorul multor alte piei roşii. Howgh!

Pentru scurt timp, Fletcher rămase nemişcat, ca lovit de paralizie, apoi, brusc, îi şuieră căpeteniei:

- Eu să mor? La stâlpul torturilor? Cu toate că prefer să orbesc dacă eu sunt vinovatul! Câine... cu piele roşie! Dacă pentru mine nu mai există nici o salvare, atunci să te duci şi tu dracului! Ţi-arăt eu ţie!

Şi-i smulse căpeteniei pistolul, îl îndreptă spre acesta şi trase. Apoi, duse iute arma la tâmplă şi apăsă trăgaciul. Cele două focuri răsunară atât de repede unul după altul, de parcă ar fi fost unul singur. Aproape n-am observat că, la prima împuşcătură, căpetenia sărise fulgerător într-o parte, iar la cea de-a doua întinsese mâna după armă. Am sărit cu toţii în picioare, crezând că amândoi se vor prăbuşi morţi la pământ. Însă, căpetenia, nevătămată spuse cu o voce dispreţuitoare:

- Nu m-a nimerit, deoarece l-am lovit peste mâna şi, apoi, pistolul era încărcat doar cu pulbere, nu şi cu gloanţe. Dar, priviţi-l pe acest câine decolorat! Ce s-a întâmplat cu el?

Da, ce se întâmplase, de fapt, cu Fletcher? Pistolul îi căzuse din mână şi acum stă nemişcat, acoperindu-şi ochii cu palmele. Deodată îşi lăsă mâinile în jos şi îşi înălţă capul de parcă ar fi vrut să privească spre cerul înstelat. În acelaşi timp, scoase un urlet strident şi

sălbatic şi, gemând, se trânti la pământ, scurmându-l cu degetele.

- Uff, uff, uff ! strigă Winnetou. A vrut să orbească dacă este vinovat, singur s-a împuşcat cu pulbere în ochi. Legea preeriei l-a judecat. Dar marele Manitou l-a judecat şi mai drept. Acestui hulitor i s-a împlinit întocmai ce a vrut de la Marele Spirit. Winnetou, căpetenia apaşilor, a văzut şi a trecut multe, câte poate alţii nici nu-şi pot imagina, dar faţă de această judecată are un respect deosebit. Howgh!

Se scutură de parcă i-ar fi fost frig şi se întoarse pentru plecare. Se întâmplase aşa cum a spus: Fletcher avea de gând să-şi pună capăt zilelor, împuşcându-se în tâmplă, dar pentru că în aceeaşi clipă cu el prinsese şi Pats-Avat pistolul, ţeava acestuia îi aruncase încărcătura în ochi. Şi mie, la fel ca lui Winnetou, mi se făcuse groază şi m-am îndepărtat atât de mult de tabără încât nu mai auzeam gemetele celui judecat de Dumnezeu. Când, după un timp, am revenit, fusese dus, deja, dincolo, între indienii pa-utes. Căpetenia acestora nici nu se mai gândea să-l lege în cursul zilei respective la stâlpul torturilor.

Oricât de necesar ne era tuturor somnul, n-am putut adormi, totuşi. Eu mă răsuceam degeaba de pe o parte pe alta, fără să-mi găsesc locul. În urechi îmi sunau într-una cuvintele pe care le rostise apaşul:

- Dar marele Manitou l-a judecat şi mai drept! Când am reuşit, totuşi, să adorm, mi se părea că aud, în vis, mereu cele două focuri de pistol.

Dar, într-adevăr, era în vis? Sau eram treaz? Se auziră, într-adevăr, focuri şi toată lumea alerga şi strigă. Când am sărit în picioare, întreaga tabără se afla, deja, în mişcare. La întrebarea mea mi se răspunse că Old Cursing-Dry evadase.

Era, oare, cu putinţă? El, orb şi legat, să reuşească

s-o şteargă? Nu-mi venea să cred! Sau, poate, nu era adevărat şi nu orbise de tot? Dick Hammerdull şi Pitt Holbers veneau în fugă şi îmi strigară de departe:

- Ştiţi, domnule, că bătrânul Fletcher a şters-o?

- Am auzit, dar nu-mi vine să cred.

- Dacă credeţi, sau nu, e tot una, fapt este că a dispărut, domnule Shatterhand!

- Dar n-a fost legat?

- Ba da!

- Atunci indienii pa-utes nu l-au păzit destul de bine?

- Poate că asta e cauze! Dar, orb şi legat, trebuie să fie foarte sigur pe el...

- Cum a reuşit, totuşi, s-o şteargă? L-o fi ajutat cineva?

- Bineînţeles că l-a ajutat cineva şi anume fiul său, căci şi el a dispărut. Unul dintre paznicii taberei a zărit doi bărbaţi călare pe un singur cal.

- Înseamnă că erau cei doi Fletcher care n-au avut timp să fure un al doilea cal. Însă tânărul Fletcher nu era legat şi el?

- Dacă era legat sau nu, e totuna. Paznicii i-au desfăcut legăturile fiindcă i-a rugat, promiţând că va sta liniştit. Nimeni nu s-o gândit să-i pună la îndoială sinceritatea, deoarece tatăl său fusese, deja, predat indienilor pa-utes şi, deci, se găsea în mâini sigure.

- Ce imprudenţă! În ce direcţie au şters-o?

- Paznicul taberei, care i-a văzut, se află îh partea sudică. Ei au încercat să se furişeze pe lângă el, dar au fost văzuţi şi somaţi. Dar n-au răspuns la somaţie şi paznicul a tras două focuri. Avea o armă cu ţevi duble şi era unul din tovarăşii mei.

- Atunci, veniţi! Vreau să merg în locul unde se afla paznicul. Poate că, în ciuda întunericului, putem găsi vreo urmă.

Am plecat. Mulţi alţii ne urmară în aceeaşi direcţie. Curând, însă, auzirăm vocea puternică a Iui Winnetou, care le interzicea celorlalţi să mai înainteze, căci puteau distruge urmele fugarilor. Toţi dădură ascultare cuvintelor apaşului. Eu, însă, continuam să înaintez, După ce am ajuns în dreptul lui, spuse: — Fratele meu va fi auzit ce s-a întâmplat. Trebuie...

Se opri şi ascultă în noapte. Auzeam tropotul făcut de un cal, care se apropia de noi. Am pornit în întâmpinarea acestuia, cu pistoalele pregătite în mâini. Prudenţa aceasta nu se dovedi necesară. Calul nu era călărit de nimeni. Era calul tânărului Fletcher. Când l-am adus din nou în lumina focurilor de tabără, am putut constata că era plin de sânge pe spate, însă era nevătămat. Probabil că unul dintre călăreţi fusese lovit de gloanţele paznicului. Calul îi aruncase din şa pe amândoi şi, apoi, se întoarse în tabără. Acum eram siguri că vom prinde fugarii. Deci, puteam aştepta zorii zilei.

Când ziua începuse să mijească, am pornit căutarea lor. N-a fost nevoie să ne îndepărtăm prea mult. Din locul în care fuseseră zăriţi cei doi Fletcher, urma se îndepărta cel mult o mie de paşi. Acolo zăcea fiul. Era mort şi, deja, rece. Glonţul pătrunsese din spate în pieptul său şi, deci, nu a avut putere să se ţină pe cal decât câteva secunde. Calul plecase mai departe cu bătrânul. Acesta fiind orb, a condus calul într-o direcţie greşită şi anume spre un perete stâncos, care avea o cădere de cel puţin treizeci de metri până la râu. Acolo, însă, calul oprindu-se brusc l-a aruncat din şa. Privind peste marginea peretelui, l-am zărit pe bătrân. Zăcea acolo jos. Era încă în viaţă. De sus, vedeam că se mai mişca şi auzeam şi un geamăt uşor.

N-am suferit niciodată de ameţeală, dar, acum, m-a apucat, totuşi, ameţeala când m-am gândit că s-a adeverit şi cea de-a doua parte a blestemului: *„Să orbesc şi să fiu*

zdrobit!" spusese Fletcher, iar acum zăcea acolo jos, zdrobit.

Am chemat ajutoarele necesare şi am coborât pe latura unde nu era atât de periculos. Când am ajuns lângă el, bătrânul gemea în continuare ţinând pe jumătate deschişi ochii umflaţi. Am îngenuncheat lângă el şi l-am întrebat:

- Domnule Fletcher, mă auziţi? Mă înţelegeţi?

Deschise încet ochii şi globii împânziţi de granulele prafului de puşcă mă priviră fix. N-am primit însă nici un răspuns.

Am repetat întrebarea, dar cu acelaşi rezultat. Am început să-l cercetăm. La cap nu avea nici o altă rană, în schimb ambele braţe şi picioare erau rupte.

- Zdrobit, cum dorea!? îmi şopti Winnetou.

În orice caz era grav vătămat. Când am încercat să-l ridicăm, a scos un ţipăt care semăna cu urletul neîntrerupt al unui tigru. Părea că nu se mai opreşte. Suferind dureri groaznice, devenise din nou conştient. Când l-am întrebat din nou dacă mă aude şi Înţelege, se opri din urlet şi îmi răspunse:

- Cine este? Cine e aici?
- Old Shatterhand şi Winnetou.
- Unde este fiul meu?
- E mort.
- Împuşcat?
- Da
- Îm... puş... cât, silabisi, îm... puş... cât! De... acest... fapt... numai... eu... sunt... de... vină!
- Da, dumneavoastră singur purtaţi toată vina, atât a morţii dumneavoastră groaznice cât şi a sfârşitului tragic al fiului dumneavoastră!

Oftă adânc, adânc de tot şi închise ochii distruşi. Zăcu, astfel, o bucată de timp, fără să mişte şi fără să

scoată un sunet. În cele din urmă, l-am întrebat:

- Sunteţi conştient? Mă mai puteţi auzi?
- Da, şopti.
- Mai aveţi foarte puţin de trăit, gândiţi-vă la moarte, gândiţi-vă la păcatele dumneavoastră şi la Judecata de apoi! Gândiţi-vă, însă, şi la mila fără de sfârşit a lui Dumnezeu!
- Mi... la... lui.. Dum... ne... zeu! Rostiră buzele sale învineţite.
- Spuneţi odată adevărul? L-aţi ucis sau nu pe cei doi indieni pa-utes?
- Da, recunoscu.
- Vă căiţi de acest păcat şi de toate păcatele săvârşite?
- Căinţă... căinţă... oh... căinţă! Rugaţi-vă... pentru... mine!
- Mai întâi, ascultaţi ce am să vă spun! Dacă vă căiţi de faptele dumneavoastră, atunci veţi putea muri împăcat. Atotputernicul vă va fi judecător drept şi milos. Puteţi pleca liniştit cu această speranţă în suflet spre viaţa veşnică! Acum, să ne rugăm!

Făcu o mişcare ca şi cum ar fi dorit să-şi împreuneze mâinile rupte şi fără vlagă. Nu reuşi, însă. Atunci, eu i-am împreunat mâinile şi m-am rugat cu voce tare. Mai întâi, am spus rugăciunea, iar, apoi, tot ce mai credeam de cuviinţă. Pe faţă i se aşternu un zâmbet aproape uşurat... apoi făcu o mişcare înceată, obosită, din cap, ca un om care doreşte să adoarmă. În cele din urmă, dorinţa i se împlini. Old Cursing-Dry era mort. Sper că nimic din înjurăturile sau blestemele sale nu l-a însoţit pe tărâmul celălalt!

Winnetou mă ajută să mă ridic şi spuse:

- Acum fratele meu Charley şi-a impus, totuşi, voinţa: sufletul acestui om a găsit calea spre marele şi bunul

Manitou. Corpul său, însă, împreună cu cel al fiului său, se va odihni în ţarină, până în ziua veşnică, luminoasă, când sufletul se va reîntoarce la el. Howgh!

LUMINILE SFÂNTULUI ELM



După întâmplarea anterioară doresc să vă mai mai istorisesc una, care dovedeşte încă o dată că omul care, în trufia lui, pune la încercare îngăduinţa lui Dumnezeu este supus pe neaşteptate unor pedepse tot atât de grele pe cât este păcatul săvârşit.

Cu Winnetou, admirabila căpetenie a apaşilor, pe care între timp o cunosc deja toţi cititorii, am participat, toamna, la o vânătoare de bizoni, la un trib de indieni dincolo de Munţii Stâncoşi. Ne-am întors traversând munţii în ciuda anotimpului destul de aspru; am trecut călare prin Wyoming, ajungând, în cele din urmă, la Fortul Niobara din Nebraska. Aici, i-a surprins iarna. Pentru că, deseori, la acest fort poposeau şi indieni

sioucşi, care ne considerau, fără nici un temei, drept duşmanii lor de moarte, ne-am ferit să facem cunoscute numele noastre adevărate. În orice caz, era de preferat ca nimeni să nu afle de prezenţa lui Winnetou şi a lui Old Shatterhand. Întrucât costumele noastre de vânătoare ajunseseră într-o stare jalnică, fiind necesară repararea lor, şi pentru că aveam de gând să ne îndreptăm spre estul civilizat, la fort ne-am cumpărat costume din stofe groase, călduroase, şi pături groase pentru călărie. În îmbrăcămintea aceasta nu arătam, fireşte, ca un adevărat om al Vestului Sălbatic, numindu-mă şi „domnul Beyer". Winnetou, care nu mă părăsea nici o clipă, ajunsese cunoscut, până la urmă, drept „indianul domnului Beyer".

Din păcate, fortul Niobara fusese complet înzăpezit. Nu te puteai avânta nicăieri prin împrejurimi şi, astfel, am fost siliţi să petrecem lunile decembrie şi ianuarie în această pustietate. Nu ne găseam tovarăşi de discuţie decât printre puţinii ofiţeri ai garnizoanei, însă nu pot afirma că aceştia îmi erau deosebit de simpatici. Restul de soldaţi nu ne interesa deloc, în relaţiile cu aceştia mărginindu-ne doar la strictul necesar. Printre ceilalţi locuitori ai fortului existau doar două persoane cu care vorbeam mai mult. Aceştia erau fraţii Burning, din Moberly, în Missouri, care au avut noroc în Black Hills, unde au găsit aur, iar acum se aflau pe drumul spre casă, cu roadele muncii lor grele asupra lor. Amândoi erau căsătoriţi şi duceau dorul celor dragi. Datorită zăpezii şi întârzierii mari, acest lucru era şi mai greu de suportat.

În afară de ei, la fort, au mai sosit un mare număr de indivizi de toate soiurile, inşi dubişi, cu care fraţii Burning, însă, nu stabileau legături. Între ei se afla o serie de indivizi foarte brutali. Vurolo s-a consumat o mare cantitate de praf de puşcă, jocul de cărţi nu mai sfârşea, se făceau multe pariuri, iar de băut se bea şi mai mult.

Toate acestea alcătuiau o atmosferă care îmi repugnă. Intrăm în spaţiul destinat restaurantului numai dacă n-aveam altă cale. Cel mai brutal se comportau doi indivizi, pe nume Grinder şi Slack. Erau trişori, beţivi notorii şi bătăuşi nemiloşi, fără însă a dovedi vreodată şi un curaj adevărat. Nu se putea sărbători nimic fără să sfârşească într-o bătaie. Păreau să aibă o predilecţie cu totul ieşită din comun pentru duelurile de tip american. Şi, totdeauna, reuşeau să le organizeze în aşa fel încât ei nu luau niciodată parte la ele, ci mereu alţii. Lăudăroşii erau, în realitate, nişte laşi. Ceea ce mă scârbea nespus de mult, era faptul că aveau obiceiul să ţină, stând în picioare, discursuri interminabile. Aceste discursuri, pe care le puteai auzi de sute de ori pe zi, includeau jurăminte, afirmaţii solemne şi alte asemenea vorbe de clacă. Una din expresiile cel mai des folosite de Grinder era „să orbesc pe loc”, în timp ce a tovarăşului său era „Dumnezeu să mă înnebunească”.

Cu aceşti doi indivizi am avut o singură dată un conflict. Aflaseră că sunt german şi refuzând, printr-o simplă mişcare a mâinii, invitaţia lor la un joc de cărţi, mi-au aruncat în faţă expresia „damned dutchman”. Pentru aceasta, fiecare primise din partea mea câte o palmă atât de puternică încât s-au răsturnat cu scaune cu tot. Cei de faţă se aşteptau, fireşte, la o bătaie grozavă sau la un schimb violent de focuri, dar s-au înşelat, căci secăturile nu aveau curajul să se ia de „domnul Beyer” sau de „indianul” său.

Trebuie să mai amintesc aici şi doi indieni, care se retrăseseră la fort din pricina viscolului. Susţineau că aparţin tribului caddo, care este de fapt îndoielnic. În realitate, cred că erau alungaţi din vreun alt trib. Săraci lipiţi pământului, abia aveau cu ce să îşi acopere goliciunile trupurilor şi nu posedau nici un fel de arme,

căci fuseseră complet prădaţi de indienii sioucşi. Aveau de gând să coboare la Karfas şi confecţionau săgeţi şi arcuri, pentru a nu fi siliţi să flămânzească. L-am ajutat după cum am putut, însă nu am avut posibilitatea să le facem rost de cai şi puşti, fiindcă aceste efecte atât de necesare nu puteau fi procurate de aici.

Pe la începutul lui februarie, timpul s-a schimbat brusc, zăpezile s-au topit şi a început ploaia. În scurt timp, zăpada dispărând, noi ne puteam pregăti pentru călătoria călare. Primii au plecat, bineînţeles, cei doi indieni, pe jos. I-am înzestrat cu alimente care, în mod sigur, le ajungeau până când ar fi sosit la Fort Hillock, unde se puteau odihni din nou. Acest fort, construit atunci în mod provizoriu, a fost părăsit în anul următor. Două zile mai târziu, au plecat călare fraţii Burning, fiind urmaţi, după o zi, de Grinder şi Slack. Mă aflam împreună cu Winnetou la poartă. Trecând pe lângă noi, Slack mi s-a adresat cu următoarele cuvinte:

- Feriţi-vă să ne întâlniţi! Dacă vom da vreodată cu ochii de voi, atunci Dumnezeu să mă înnebunească de nu vă curăţ la fel de repede cum stingi o lumânare de seu!

Iar Grinder adăugă furios:

- Da, asta s-o ţineţi bine minte, nemernicilor! De vom pune cumva mâna pe voi, să orbesc dacă nu veţi pieri de palmele pe care vi le datorăm!

Bineînţeles, priveam în sus, ca şi cum nici n-am fi auzit. Nu eram noi oamenii care să se înspăimânte de astfel de potlogari, chiar dacă nu ştiam încotro se îndreaptă.

Ca oameni pricepuţi ai Vestului Sălbatic, am mai aşteptat o zi să vedem dacă ameliorarea vremii este de durată. Abia după aceea am pornit la drum. Se poate lesne imagina că mersul pe pământul desfundat nu era prea uşor. Însă armăsarii noştri negri se odihniseră

săptămâni de-a rândul şi acum treceau cu uşurinţă de orice obstacol. Nebraska are aproape numai ţinuturi întinse de preerie. Terenul prin care treceam noi era deschis şi puteam desluşi în solul moale urmele celor care părăsiseră Fort Niobara înaintea noastră. Toţi, fără excepţie, cei doi indieni, fraţii Burning, Grinder şi Slack, păreau să aibă intenţia de a ajunge la Fort Hillock. Acest fapt mă puse pe gânduri, dar mai ales îngrijorarea faţă de fraţii Burning. După cum aflasem, Grinder şi Slack avuseseră ghinion la jocurile de cărţi şi pierduseră aproape tot. În astfel de cazuri, nişte otrepe ca ei erau în stare de orice. Nu puteai avea nici o încredere. Ştiau la fel de bine ca noi că fraţii Burning aveau asupra lor praf aurifer şi pepite. Chiar dacă erau mult prea laşi să se arate într-o luptă deschisă, îi credeam în stare, lipsiţi de caracter cum erau, să organizeze un atac perfid de dragul aurului. Mărturisindu-i lui Winnetou gândurile mele, el nu spuse nimic, însă dădu pinteni calului. Gestul îmi era la fel de clar ca şi cum mi-ar fi răspuns:

- Ai dreptate, să ne grăbim să-i ajungem din urmă!

Nu am nici un motiv să stărui mai mult asupra particularităţilor acestei călătorii, care a durat mai multe zile. Urmele rămâneau în continuare la fel, iar noi am mers după ele, trecând de Loux Fork. Gheaţa era, pe alocuri, încă atât de groasă încât suporta greutatea unor călăreţi. De aici, călare, se putea ajunge lejer, într-o zi, la Fort Hillock. Dar era, deja, amiază, şi noi nu puteam ajunge acolo înaintea amiezii de mâine.

Urmele adânci din solul moale se puteau recunoaşte atât de uşor de parcă ai fi citit într-o carte deschisă. În ceea ce priveşte prospeţimea lor, mai ales pentru ochii ageri şi exersaţi ai lui Winnetou, puteau fi desluşite chiar şi până la oră în care au fost făcute. Cei doi indieni, cu toate că plecaseră cu două zile înaintea

fraţilor Burning, aveau un avans, dar erau pe cale de a fi ajunşi din urmă. În orice caz, în seara zilei respective sau cel mai târziu a doua zi dimineaţa, trebuia să fie întrecuţi de aceştia. Grinder şi Slack părăsiseră Fort Niobara cu o zi după fraţii Burning. Dar, după cum înţelegeam din urme, îşi forţaseră caii în aşa măsură încât se aflau acum foarte aproape de ei. Asta îmi spori şi mai mult grijile. Ce scop aveau aceste secături de călăreau atât de repede? Să-i ajungă şi să-i atace pe fraţii Burning sau să ajungă mai repede la Fort Hillock? Şi răspunsul din urmă era foarte posibil, dar, totuşi, asta nu mă putea linişti. În următoarele ore trebuia să găsim certitudinea. În cazul în care urmele ar fi arătat că Grinder şi Slack i-au depăşit pe fraţii Burning, grijile mele ar fi rămas neîntemeiate.

Deci, parcurgeam câmpia în galop, având mereu în vedere cele trei urme.. Trecu o oră, şi încă una, apoi, deodată, Winnetou îşi opri calul, spunându-mi, după ce mă oprisem şi eu:

- Cei doi bărbaţi albi care se numesc Burning sunt pierduţi. Vor fi ucişi în această noapte.

Am încuviinţat doar din cap, tăcut, fiindcă eram şi eu de aceeaşi părere. El continuă, după o tăcere scurtă:

- Diferenţa dintre aceste două urme este doar de o oră. Pe o distanţă de peste opt zile aceasta nu s-a schimbat. Deci, Grinder şi Slack nu au de gând să-i întreacă pe fraţii Burning, ci să-i ajungă abia după ce s-a lăsat întunericul şi să-i ucidă.

- Dumnezeule! Am exclamat. Iar noi nu avem nici o posibilitate de a interveni!

- Howgh! încuviinţă Winnetou. Nu putem să-i ajungem atât de repede, căci peste două ore se întunecă şi atunci nu vom mai vedea urmele. Să mergem, totuşi, cât mai repede cu putinţă şi să-l implorăm pe marele Manitou să-i apere pe fraţii Burning!

Stimate cititor, ai trecut vreodată printr-o spaimă de moarte, mă refer dacă ai simţit vreodată o adevărată spaimă de moarte? Probabil că nu. În ceea ce priveşte persoana mea, nici eu, cu toate că deseori am fost în pericol să-mi pierd viaţa. Niciodată nu mi-a fost frică de moarte şi nici astăzi nu-mi este, fiindcă ea nu este altceva decât îngerii dragi care îi conduc pe copiii lui Dumnezeu la tatăl lor ceresc. Dar, pentru alţii, nu am trăit aceste spaime doar o dată sau de zece ori. Aşa s-a întâmplat şi atunci, în acea după-amiază, în timpul serii şi al nopţii următoare. Să fii încredinţat de posibilitatea unei crime şi, totuşi, să nu poţi face nimic pentru salvarea celui ameninţat! Acea noapte, pe care am petrecut-o lângă o tufă, pe malurile unui mic afluent al râului Loux Fork, n-am s-o pot uita niciodată!

Dacă ar fi fost zăpadă, acestea ar fi strălucit şi ne-ar fi indicat calea, urmele puţind fi recunoscute cu uşurinţă, şi poate că am fi reuşit să împiedicăm nelegiuirea. Dar pentru că zăpada se topise, în timpul nopţii era imposibil să vedem vreun semn şi, în ciuda nerăbdării, care nu ne lăsa să dormim, trebuia să aşteptăm până la ivirea zorilor. Datorită anotimpului se făcea ziuă destul de târziu. Îndată ce am zărit o geană de lumină la răsărit, am încălecat şi am pornit mai departe. Exista o speranţă şi anume aceea că fraţii Burning n-au aprins focul de popas şi, deci, nu au putut fi văzuţi şi nici găsiţi. Dar speranţa devenea tot mai slabă, căci constatam cum cele două urme se apropiau tot mai mult în timp. Grinder şi Slack se apropiaseră, ieri, imediat după ce se întunecase, cât mai mult cu putinţă de cei doi fraţi. În orice clipă ne puteam convinge cu tristeţe că două vieţi omeneşti au fost curmate.

Ne apropiam călare de un tufiş, pe care urmele îl ocoleau. Ocolindu-l şi noi, caii ni se opriră brusc, fără să-i

fi îndemnat. Fraţii Burning zăceau într-o băltoacă mare de sânge, lângă cenuşa unui foc stins. Am descălecat pentru a examina corpurile. Muriseră, deja, de ieri seară. Spre mirarea noastră, nu fuseseră împuşcaţi, ci înjunghiaţi. Să înjunghii un om este nevoie de un curaj mai mare decât pentru a-l împuşca de la o distanţă sigură. Ucigaşii nu erau, oare, atât de laşi pe cât îi credeam? Sau vor fi avut un motiv bine întemeiat să prefere glonţului cuţitul?

Ceea ce ne rămăsese de făcut, e foarte uşor de imaginat. Nu puteam să ne oprim la cele două leşuri, ci trebuia să-i urmărim pe ucigaşi, care, după semne, nu îşi prădaseră complet victimele, ci luaseră doar aurul şi armele, plecând în cele din urmă şi cu cei doi cai. Am continuat să călărim în galop pe urmele lor, care, spre marea noastră uimire, duceau direct, spre Fort Hillock. Oare nu există tocmai în nelegiuirea săvârşită un motiv temeinic pentru a ocoli un astfel de loc?

După aproximativ o jumătate de oră, am constatat că cei doi călăreţi s-au oprit. În acel loc nu erau doar urme de copite de cai, ci şi de picioare de om. Totodată, de acolo, cele două urme amestecate se despărţeau în două urme lăsate de câte doi cai.

Ce putea să însemne asta? Ne-am oprit, iar Winnetou exclamă:

- Uff ! Pe aici au trecut pieile roşii caddo şi au primit în dar caii celor ucişi!

Cu ce agerime nimerise Winnetou adevărul în plin! Ucigaşii îi ajunseseră din urmă în acel loc pe indieni şi le făcuseră cadou caii, pentru a distrage atenţia şi a îndrepta bănuiala asupra celor doi sărmani. Acesta a fost şi motivul pentru care nu-şi împuşcaseră victimele, ci le înjunghiaseră. Indienii caddo nu aveau arme de foc, ci doar arcuri, săgeţi şi pumnale. Pieile roşii au fost, deci, destinate încă de ieri să plătească pentru vina altora.

Seninătatea cu care au căzut în capcană şi obrăznicia fără margini dovedită de ucigaşi se puteau constata şi numai după urmele lăsate. Ticăloşii făcuseră un ocol pentru a ascunde mai întâi prada şi apoi, ajungând după indieni la Fort Hillock, pentru a-i acuza de ucidere.

În timp pe galopam, Winnetou îşi scutură capul şi pletele sale lungi, de un albastru închis, fluturau în vânt ca o coamă. În cele din urmă, el rosti furios printre buzele întredeschise:

- Fratele meu Sharly poate să vadă iar cine este mai bun, albii sau pieile roşii. În ciuda acestui fapt, soarta este de partea feţelor palide. Noi, însă, trebuie să pierim şi să dispărem! Uff! Uff! Uff!

Ce puteam spune, ce puteam să-i răspund? Nimic! Mai mult, nici nu mai aveam timp pentru o discuţie, căci la orizont îşi făcuse: apariţia o ceată de călăreţi la fel de grăbiţi ca şi noi. Ne-am întâlnit cu ei foarte curând. Era o parte din paza fortului Hillock, condusă de un locotenent. Între aceşti soldaţi de cavalerie se aflau cei doi indieni caddo, legaţi şi fixaţi chiar şi de cai. După ce ofiţerul dădu ordin pentru oprire, ni se adresă cu următoarea întrebare:

- De unde veniţi, domnilor?
- De la Fortul Niobara.
- Aţi venit pe aceste urme?
- Da.
- Aţi văzut cumva, astăzi, ceva neobişnuit?
- Într-adevăr, domnule, am dat peste cadavrele a doi bărbaţi care au fost ucişi şi prădaţi.
- Ei bine, este corect! Cât de departe de aici se află locul respectiv?
- Trei sferturi de oră. Dar văd doi indieni care sunt legaţi. Din ce motive au fost legaţi?
- Fiindcă sunt ucigaşii celor doi bărbaţi ale căror

cadavre le-aţi găsit, îi ducem la locul faptei pentru a-şi îngropa victimele şi, apoi, îi spânzuram deasupra mormintelor. După cum, probabil ştiţi, în Vestul Sălbatic justiţia acţionează foarte rapid.

- Asta ştim, domnule, dar dumneavoastră sunteţi convins că indienii sunt vinovaţii?

- Bineînţeles! Au fost întâlniţi având asupra lor caii şi armele victimelor.

- De unde ştiţi, însă, că armele şi caii au aparţinut celor ucişi?

- Domnule, cine vă dă dreptul să mă interpelaţi în acest fel? Sunteţi un necunoscut care, se pare, nici nu-şi găseşte locul în acest Vest Sălbatic. Eu sunt, însă, ofiţer şi, deci, nu pot fi tras la răspundere de către dumneavoastră!

După această mustrare, mi-a întors spatele. Eu, însă, l-am împiedicat din nou să ordone „plecarea”:

- Staţi, domnule! Încă o clipă ! În fort se găsesc două persoane la al căror denunţ vi s-a dat ordinul să-i spânzuraţi pe aceşti doi indieni?

- Da! Iar acum ţineţi-vă pliscul, domnule! Eu nu am timp să ascult întrebări de prisos şi...

- De prisos?! l-am întrerupt. Nu am numai toate motivele, ci şi obligaţia sfânta să pun aceste întrebări. Indienii aici de faţă sunt nevinovaţi, iar denunţătorii lor sunt adevăraţii ucigaşi.

- Aşa?! Cum aţi ajuns la această concluzie?!

- Ştiam, deja, de ieri seară de crimă care se punea la cale, însă, din păcate, nu am reuşit s-o împiedicăm. Duceţi-ne la comandantul fortului! Vom dovedi în întregime ceea ce susţinem!

- Asta nu merge chiar atât de repede cum credeţi. Am primit ordin strict să-i îngrop pe cei doi morţi, iar pe ucigaşi să-i spânzur atât de sus încât să nu atingă

pământul cu picioarele.

- Nimeni nu va avea nimic împotrivă, dacă se dovedeşte că sunt spânzuraţi, într-adevăr, adevăraţii ucigaşi. Dar, permiteţi-ne să vă spunem şi noi ceea ce ştim!

În ciuda ordinului primit, mi-a făcut favoarea să mă asculte. M-a privit, după ce am terminat, cu o expresie de uimire:

- Hm! După aparenţe, sunteţi nişte domni, care, în ceea ce priveşte Vestul Sălbatic, sunt atât de necopţi încât şi un brotac este mai verde decât ei. Dar, din cuvintele dumneavoastră reiese că aveţi un spirit de observaţie pe care trebuie să-l recunosc cu tot respectul. Oare acel Grinder şi acel Slack să ne fi minţit? De fapt, nici nu arătau ca nişte domni. În orice caz, o parte din ordin trebuie s-o execut neapărat, şi anume să îngrop cadavrele. Renunţ la executarea celei de a două părţi, bazându-mă pe spusele dumneavoastră. Însă va fi vai şi amar de dumneavoastră, domnule, dacă ne-aţi înşelat! Eu nu permit să se facă glume cu mine!

Alese opt oameni care trebuiau să sape cu lopeţile două morminte şi le dădu ordin să plece în căutarea celor două cadavre. Apoi, ne luă, pe mine şi pe Winnetou, în mijloc, lângă cei doi indieni legaţi, şi ne îndreptarăm spre fort. În ciuda depoziţiei mele importante, nici nu întrebase de numele noastre. Indienii caddo nu aveau voie să vorbească cu noi, însă privirile pe care ni le aruncau spuneau, la fel de clar cum ar fi spus-o cuvintele, ce mulţumiri ne aduceau.

Trecuseră doar câteva minute de când ne pusesem din nou în mişcare. Începuse, între timp, încet, iar, apoi, tot mai tare, să ningă. Zăpada, însă, nu se topea, căci temperatura scăzuse brusc câteva grade. Winnetou cercetă cerul cu o privire care îmi atrase atenţia. Când

am ajuns la fort, se aşternuse un strat de câţiva ţoli, şi de jur împrejur totul era alb. Aceasta constituia un lucru foarte neplăcut pentru noi, deoarece acoperise urmele cu care am fi putut dovedi totul.

Fort Hillock, în afară de nume, nu avea nici pe departe aspectul unui adevărat fort. Cabanele de bârne formau un pătrat împrejmuit de un gard înalt de pari. Clădiri lungi, confecţionate din lemn, sub forma unor magazii, dădeau aşezământului mai curând înfăţişarea unui târg decât a unei fortăreţe. Unele resturi alb-cenuşii arătau că, 'în acel loc, se aflase şi un troian de zăpadă, care se topise însă. Se părea că aici nu există teamă de indieni, deoarece poarta prin care intrasem era larg deschisă. După cum ne-am dat seama, clădirile lungi, în forma unor magazii, erau grajduri şi depozite pentru hrană animalelor. Atraşi de tropotul cailor noştri, dintr-una din cabanele de bârne, ieşiră doi ofiţeri, un locotenent şi un căpitan, ultimul făcând o faţă foarte severă când ne văzu. Conducătorul cetei noastre descăleca şi se apropie de acesta pentru a-i da raportul. Descălecarăm şi noi.

Căpitanul ascultă raportul fără un interes deosebit, iar, în momentul în caro se apropie de noi, atenţia lui se îndreptă mai mult spre cai decât spre persoanele noastre. Cerceta animalele cu priviri de cunoscător şi. Deodată, exclamă:

- Mii de trăsnete, ce fiinţe superbe ! Vi le cumpăr, domnilor! Cât cereţi?

Abia după ce rostise întrebarea ne privi. Înfăţişarea lui Winnetou nu făcu nici un fel de efect asupra sa. Întorcându-şi, însă, privirea şi asupra mea, am văzut pe faţa lui expresia uimirii:

- Pe toţi dracii! Pe cine văd aici?! Poate fi adevărat? Cine sunteţi, domnule?

- Mă numesc Beyer.

Clătină din cap, se apropie de mine şi mă prinse de bărbie, întorcându-mi capul spre dreapta pentru a putea privi partea stângă a gâtului, şi rosti, în cele din urmă, triumfător:

- Mi-am închipuit imediat! Această cicatrice, aici, la baza gâtului, se datorează unei înjunghieri, care este cunoscută. V-am văzut la mama Thick, în Jefferson-City, şi ştiu că aceşti doi armăsari nu sunt de vânzare, deoarece pe întreg teritoriul Statelor Unite nu există alte animale care să se poată compara cu acestea. Dacă alţii sunt convinşi că sunteţi brotaci, pe mine nu mă puteţi duce de nas, în ciuda îmbrăcămintei pe care o purtaţi, domnilor! Sunteţi...

- Vă rog, nu rostiţi nici un nume, domnule căpitan! l-am întrerupt repede.

- De ce nu?

- Din cauza indienilor sioucşi. Suntem nevoiţi să trecem şi prin ţinuturile lor. Dacă ne-aţi recunoscut cu adevărat, atunci trebuie să ştiţi: cei care aparţin acestui popor nu trebuie să afle că suntem deja pe teritoriul lor.

- Ei, bine, cum doriţi, domnule! Tocmai aveam de gând să-l muştruluiesc cum se cuvine pe locotenentul meu pentru că s-a lăsat influenţat de dumneavoastră şi ş-a întors fără să-mi execute ordinul în întregime. Acum, sunt, însă, de părere că a procedat cum trebuia. Dar, poftiţi, intraţi în cabană! Voi dispune ca să fie foarte bine îngrijiţi şi caii dumneavoastră. Dumneavoastră, însă, veţi primi un grog[6] ca lumea şi o să-mi povestiţi, între timp, ce aveţi de spus împotriva lui Grinder şi a lui Slack.

- Unde se află ei, domnule căpitan? Nu-i văd nicăieri. Sper că n-au luat-o, deja, din loc!

---

[6] Băutură preparată din rom, zahăr şi apă fierbinte.

- O, nu! Caii lor se mai află, acolo, în magazie. Ei, însă, au plecat la vânătoare pentru a-şi face rost de o bucată de carne pentru mâncare.

- Şi, probabil, să caute şi aurul pe care l-au obţinut prin jaf şi pe care l-au ascuns. Păcat că ninge atât de puternic! Va fi, astfel, imposibil să-i urmărim şi să-i iscodim. Această zăpadă distruge şi dovezile noastre care sunt atât de necesare pentru a demonstra crima pe care au făcut-o.

- Mie nu-mi pasă de asta, domnule! Eu sunt convins că sunteţi oamenii potriviţi să găsească dovezi şi sub zăpada cea mai mare.

Cabana de bârne în care intrasem în timpul discuţiei servea căpitanului şi celor doi locotenenţi drept spaţiu de locuit. În timp ce locotenentul cel mai tânăr se ocupa de prepararea grogului, căpitanul arătă spre două scaune construite într-un mod foarte primitiv şi spuse:

- Luaţi loc, domnilor! Vă rog să-mi răspundeţi cinstit: aşa-i că sunteţi domnul Old Shatterhand şi demnul Winnetou?

I-am răspuns arătându-i armele noastre pe care le adusesem în cabană:

- Aici se află vestica puşcă cu ţinte de argint a căpeteniei apaşilor, iar aici puteţi vedea carabina mea, construită de Henry, şi puşca mea pentru vânătoare de urşi. Sper că acum sunteţi deplin convins pe cine aveţi în faţa dumneavoastră.

- În orice caz, e o mare onoare pentru noi. Vă spunem un sincer bun sosit. Fiecare cuvânt pe care îl veţi rosti în legătură cu crima, îl vom considere ca un jurământ.

- Vă mulţumesc, domnule! Dar o astfel de faptă trebuie, pedepsită conform legilor preeriei, iar aceste legi cer dovezi sigure, de necontestat. Nu puteţi lua nici o

hotărâre bazându-vă numai pe faptul că ne credeţi pe cuvânt şi aveţi încredere în noi.

Winnetou, care nu consuma niciodată băuturi spirtoase, renunţase la grog. Eu, în schimb, beam câte o înghiţitură din lichidul fierbinte şi povesteam mai pe îndelete decât până acum ce ştiam despre Grinder şi Slack şi care erau părerile noastre despre aceşti indivizi dubioşi. Nu terminasem, încă, şi îşi făcură apariţia cei doi despre care vorbeam.

- Pe toţi dracii! Exclamă Grinder văzându-ne, să orbesc pe loc dacă ăia nu sunt domnul Beyer şi indianul său!

- Ei sunt, într-adevăr, răspunse căpitanul, făcându-i semn locotenentului. Acesta ieşi din încăpere. După cum bănuiam, semnul fusese făcut pentru a-i aresta pe ucigaşi. Comandantul, însă, continuă:

- Probabil că nu vă bucuraţi văzându-i aici pe aceşti doi domni...

- Nu ne bucurăm? Să mă ia dracul dacă-mi face sau nu plăcere ceva ce îi priveşte pe aceşti doi bărbaţi. Nu mă interesează, îmi sunt indiferenţi, pentru mine sunt total inexistenţi!

- Asta nu mai cred! Dacă aţi şti de ce au venit spre Fort Hillock, nu aţi mai fi atât de indiferenţi faţă de ei.

- Ei, aş! Ce mai vor? Noi doi nu avem nimic, dar absolut nimic de a face cu ei! Noi am venit doar să vă întrebăm dacă oamenii dumneavoastră s-au întors. Sper că, între timp, cei doi indieni nemernici atârnă de câte o funie zdravănă!

- Nu, încă nu atârnă! Domnul Beyer i-a adus înapoi.

- Cum?! Ce? Domnul Beyer? Dar ce au de-a face acest domn Beyer şi indianul său cu această treabă?

- Chiar foarte mult! Îi cunosc pe adevăraţii ucigaşi şi i-au urmărit până aici!

- Adevăraţii ucigaşi? Dar aceştia sunt cei doi indieni caddo...

- Nu! Domnul Beyer susţine, dimpotrivă, că ucigaşii se numesc Grinder şi Slack.

- Slack şi Grin..., pe toţi dracii! Noi? Exclamă Grinder speriat.

- Da, voi!

- Dacă el susţine acest lucru, atunci să orbesc pe loc dacă nu şi-a pierdut minţile! Slack, spune şi tu, care este părerea ta?

Cel întrebat îmi arătă pumnul şi strigă:

- Să-l la dracu'! Ce vrea acest individ de la noi? El este un dutchman, al cărui cuvânt nu valorează nimic. Să-mi ia Dumnezeu minţile dacă n-am să-i astup gura, încât toată viaţa nu va mai scoate un cuvânt! Hai, Grinder, Pentru un astfel de specimen prezenţa noastră este mult prea onorabilă!

- Veţi rămâne aici! Se răsti căpitanul.

În ciuda ordinului, aveau de gând să iasă din încăpere. Dar, deschizând uşa, se pomeniră faţă în faţă cu locotenentul însoţit de o jumătate de duzină de soldaţi, care tocmai erau gata să intre. Aceştia îi înconjurară şi îi reţinură.

- Ce înseamnă asta?... Ce aveţi de gând? Urlă Grinder, încercând zadarnic să se elibereze.

- Asta înseamnă că sunteţi arestaţi pentru crimă şi tâlhărie, răspunse căpitanul.

Urmă o scenă în care nu mai era vorba de rezistenţa opusă de cei doi, mult prea laşi pentru aşa ceva, ci numai de cuvinte rostite ca apărare. Dar ce cuvinte şi expresii!? Înjurături, blesteme, jurăminte, ocări, afirmaţii solemne, încât auzindu-le ţi se făcea părul măciucă. „Orbirea” şi „înnebunirea” urmară curând una după alta. În toată viaţa mea nu auzisem încă astfel de

blesteme. Mi se părea că mă sufoc în valurile de expresii păcătoase. Când cei doi au fost scoşi afară pentru a fi închişi în altă parte, sub pază, până la interogatoriu, am respirat adânc uşurat. Până şi Winnetou, pe care nimic nu-l descumpănea curând, mă strânse de braţ într-un mod care exprima durerea şi compasiunea:

- Sharly, o piele roşie s-ar purta vreodată în acest fel, ocărându-l în aşa hal pe Manitou, stăpânul cerului? Cine mai poate susţine că feţele palide sunt mai bune şi mai cultivate decât copiii născuţi liber în preerie? Dacă există, într-adevăr, un Vest Sălbatic, acesta a luat naştere numai datorită invadatorilor albi, pe care noi i-am tratat cândva ca pe nişte zei, iar aceste ţinuturi au devenit într-adevăr sălbatice! Howgh!

Howgh era la el cuvântul unei afirmaţii solemne, care la noi, s-ar putea compara cu „amin”. Sharly — astfel îmi rostea el prenumele, Karl.

După un timp, cei opt cavalerişti se întoarseră. Aduceau tot ce găsiseră în buzunarele celor doi oameni ucişi. Printre altele, şi notiţe, din care am aflat adresele exacte ale rudelor lor. Apoi, se dădu semnalul pentru prânz. Eu şi Winnetou, am fost invitaţi să luăm loc la masa ofiţerilor. Existau atât de multe feluri câte îţi dorea inima: trebuia doar să te serveşti singur din halcă de carne de cerb, aşezată pe masă pe o bucată de lemn brut.

Apoi, se constitui juriul, format din cei trei ofiţeri şi încă trei subofiţeri. Winnetou şi cu mine eram martori. Trebuiau să apară şi indienii caddo pentru a răspunde la eventuale întrebări. Grinder şi Slack au fost aduşi după ce s-au întrunit toate aceste persoane. Fireşte, erau legaţi şi sub pază straşnică, de câte doi soldaţi pentru fiecare.

Cei doi acuzaţi nu păreau foarte deprimaţi, ci, din contră, foarte siguri de ei, chiar obraznici. Afirmau ritos că nu recunosc competenţa juriului. În orice caz, ştiau, şi

susţineau, că nu aveam posibilitatea, datorită căderilor mari de zăpadă, să aducem dovezi concludente. Acestea se învârteau mai ales în jurul aurului furat, noi fiind singuri că ei sunt cei care l-au ascuns. Faptul că au dăruit indienilor caddo caii şi armele nu putea constitui o probă, fiindcă se putea ajunge în posesia lor şi fără să se fi comis omorul. Valoarea acestei dovezi era minimă şi pentru că mărturia celor două piei roşii, conform obiceiului preeriei, nu avea nici un fel de efect.

Nu pot susţine că interogatoriul, condus de căpitan, ca preşedinte al juriului, era foarte iscusit; dar, sincer vorbind, trebuie să recunosc că nici mie nu mi-ar fi reuşit, dacă aş fi fost în locul lui, să-i determin pe ticăloşi să-şi recunoască fapta. Dovadă elocventă, pe care am reuşit s-o formulăm în acele condiţii, consta în faptul că îşi organizaseră deplasarea în aşa fel, încât să nu-i întreacă pe cei doi fraţi, ci doar să-i ajungă din urmă, abia după lăsarea serii, când nu se mai vedeau nici urmele. Dar noi puteam depune jurământ pentru ce spusesem. Din păcate, însă, prin aceasta se proba numai prinderea din urmă a fraţilor Burning, nu şi uciderea lor.

Din aceste motive, interogatoriul se baza pe acuzaţiile aduse de către căpitan şi pe respingerea acestora de către cei doi inculpaţi. Obrăznicia lor luase forma ironiei şi aroganţei, iar defăimările lor întreceau orice închipuire. În cele din urmă, n-am mai rezistat şi l-am rugat pe căpitan să încheie sau, cel puţin, să întrerupă pentru ziua aceea cercetările.

- Să întrerupă? Întrebă Grinder, rânjind. Nu permitem aşa ceva. Noi solicităm judecarea imediată în baza dovezilor incontestabile sau imediata eliberare. Să orbesc pe loc clacă între aceste două existe vreo cale de mijloc!

- Da, încuviinţă şi Slack, spânzuraţi-ne sau redaţi-ne

libertatea! Altceva nici nu se mai poate închipui. Ceea ce susţin acest domn Beyer şi indianul său împotriva noastră este de-a dreptul caraghios. Mi-e chiar milă de prostia lor. Nu ne puteţi acuza de absolut nimic. Cu toate acestea, pentru a ne dovedi nevinovăţia, vrem să le mai dăm o şansă să-şi apere acuzaţiile. Băgaţi-ne, diseară, într-o încăpere întunecoasă împreună cu ei şi daţi fiecăruia în mână câte un pumnal ascuţit! Dacă sunt de acord cu susţinerea dovezilor lor în acest mod cavaleresc, atunci să mă lase Dumnezeu să înnebunesc pe loc de nu-i vom convinge de nevinovăţia noastră înţepându-i între coaste, încât mâine dimineaţă nu veţi mai găsi decât cadavrele lor împuţite. Eşti de acord cu asta, Grinder?

- Cu cea mai mare plăcere. Duelurile americane, om centra om, pe întuneric, sunt specialitatea noastră. Au mai pierit şi alţii de pumnalele noastre, iar pentru mine ar fi o plăcere dacă aşa zişii domni ar accepta această propunere. Sunt convins, din păcate, că nu vor avea curajul. Pot minţi ca o gazetă, dar să şi lupte?! Ei, aş!...

I-am aruncat o privire întrebătoare lui Winnetou, iar el mi-a răspuns doar printr-o simplă mişcare a pleoapelor, după care a spus:

- Asta nu-i nimic altceva decât lăudăroşenie! Dacă noi acceptăm propunerea, atunci ei, precis, şi-o retrag!

- Să o retragem?! Râse Grinder atât de tare încât răsună întreaga încăpere. Doi maeştri ai duelului, ca noi, vestiţi şi temuţi, şi să ne retragem?! Această idee este atât de imbecilă şi caraghioasă că nu găsesc cuvinte pentru a o defini mai bine.

Cei doi continuară să ne batjocorească astfel până când i-am cerut preşedintelui să considere acest duel dublu ca o ordalie. Cuvântul ordalie dădu din nou prilej inculpaţilor să devină foarte voioşi şi să susţină plini de îngâmfare că ei nu cred în Dumnezeu. Se arătau pe deplin

convinşi că noi am acceptat duelul numai siliţi de împrejurări, în schimb vom dispărea, cu siguranţă, diseară. Căpitanul, care ştia, însă, cine suntem şi, deci, nu-şi făcea griji pentru noi, declară că este de acord. Deci, dădu dispoziţii în acest sens: patru persoane, fiecare înarmată cu un pumnal, să fie închise într-o magazie, începând de la orele opt seara şi până la orele opt dimineaţa, pentru a clarifica, printr-o luptă sângeroasă, problema vinovăţiei sau nevinovăţiei inculpaţilor. În timp ce erau scoşi din încăpere, ne adresară, din uşă, înjurături şi rânjete, pe care mi-e imposibil să le reproduc. Bineînţeles, au fost închişi din nou. Singura lor speranţă se baza pe faptul că, supuşi unei percheziţii foarte amănunţite, nu s-a putut găsi asupra lor nici urmă de aur. Pe deasupra, erau convinşi că aveau de-a face cu nişte începători, cărora nici prin gând nu le trecea să rămână în Fort Hillock după orele opt seara.

După plecarea lor, căpitanul nu îndrăzni să ne dea nici un sfat. Pentru el, rezultatul duelului dintre Old Shatterhand şi Winnetou şi doi tâlhari de teapa acelora închişi în magazie nu putea fi pus la îndoială, întregul personal al aşezământului era entuziasmat că în acel loc avea să se desfăşoare un eveniment atât de interesant.

Am cercetat magazia. Se afla sub un copac şi era construită din scânduri groase, neprelucrate. În partea exterioară a uşii era fixat un cârlig mare şi greu. În acel moment, în magazie, nu se afla nimic, în afară de nişte paie, aruncate în fund, în colţul din dreapta.

Până aproape de orele opt, am stat de vorbă cu ofiţerii, însă fără să pomenim vreodată duelul. Dar paznicii ne comunicau, în repetate rânduri, că Slack şi Grinder întrebau dacă ne mai aflăm în fort. La orele opt fix, am fost duşi spre magazie şi fiecare a fost înzestrat cu un. Pumnal. Apoi, am predat şi noi armele, păstrând doar

pumnalele. Am luat şi păturile noastre călduroase. În magazie am intrat împreună cu căpitanul şi locotenenţii. Un soldat lumina locul cu o făclie de brad. Grinder şi Slack, cu pumnalele în mâini, aşteptau rezemaţi de peretele din fund.

- Iată-i că vin! ne batjocori Grinder. Merg spre pieire, precum intră muştele în flacără! De ce să mai aşteptăm până mâine dimineaţă? Uşa va putea fi deschisă, deja, după un sfert de oră, fiindcă până atunci îi şi expediem în iad pe aceşti nemernici!

Voia să pară foarte sigur, dar am ghicit, totuşi, un anumit tremur al vocii sale. Când calculele lor se dovediseră eronate, spaima îşi făcuse apariţia. În timp ce ne întindeam păturile în colţul din dreapta, ca şi când am fi avut de gând să ne pregătim un culcuş acolo, căpitanul îi spuse lăudărosului:

- Este foarte posibil ca totul să se sfârşească rapid, dar tot atât de bine poate să fie şi un rezultat cu totul neaşteptat. De fapt, nici nu ştiţi cine sunt acest domn Beyer şi indianul său.

- Cine să fie?! Râse Slack. Oameni care încă nu s-au uscat după urechi. Să dea Dumnezeu să înnebunesc, astăzi, aici, în această magazie, dacă aceşti nemernici vor mai avea peste o oră o singură picătură de sânge în venele lor!

- Încetaţi odată cu blestemele voastre! Dacă ele se vor împlini, atunci veţi părăsi acest loc unul orb, iar celălalt nebun. Dar este timpul să aflaţi, în sfârşit, cu cine aveţi de-a face. Aceşti domni nu sunt alţii decât Old Shatterhand şi prietenul său indian, Winnetou. Suntem siguri că ei doi vor părăsi această magazie complet nevătămaţi.

- Old Shatt... Winn,..! Se auzi dinspre peretele din fund. De spaimă, nu reuşiră să ne pronunţe numele

întregi. Trecu o bună bucată de vreme până când Grinder reuşi să mai adauge:

- Să orbesc pe loc dacă asta nu-i o minciună blestemată şi obraznică!

În acel moment, m-am apropiat de el, l-am prins cu mâna dreaptă de cingătoare, l-am ridicat sus şi l-am izbit de perete. Toate scândurile şi stâlpii au început să se clatine. Apoi, fără să spun un singur cuvânt, m-am întors la locul meu. În timp ce Grinder se ridică înjurând şi gemând, comandantul spuse:

- Aceasta a fost dovada că v-am spus adevărul! Aşa probă de forţă, cu o singură mână, doar Old Shatterhand poate executa. Acum credeţi că este el, în carne şi oase?

- Să vă la dracu'! Şuieră Slack. Asta se numeşte înşelăciune, perfidie! De ce nu ne-aţi spus din vreme cine sunt aceşti oameni? În mod sigur ne vor omorî uşor, ne vor înjunghia mişeleşte pe întuneric! Asta-i mai rău chiar decât să ni se facă proces în încăperea aceea cu juraţi. Vrem să ieşim de-aici! Vrem să fim audiaţi din nou!

- Aveţi de gând să recunoaşteţi crima şi jaful?

- Nu, nu! Suntem nevinovaţi!

În acea clipă, Winnetou făcu un semn cu mâna cerând linişte şi spuse în felul său calm, insistent:

- Aici se află Winnetou, căpetenia apaşilor, iar aici se află prietenul şi fratele său, Old Shatterhand, căruia încă nu i-a rezistat nici un adversar. N-am spus până acum nici un cuvânt, însă acum am să vorbesc despre ce se va întâmpla în continuare. Vom fi încuiaţi aici, iar apoi magazia va fi încercuită, pentru că ucigaşii să nu încerce să scape spărgând pereţii de scândură. Apoi, pumnalele noastre se vor înfige în beregatele lor. Ochii noştri sunt obişnuiţi cu întunecimea şi putem vedea destul de bine. Noi suntem ca şerpii, pe care nu-i auzi când se apropie. Astăzi au fost rostite destule cuvinte de prisos. Acum,

însă, este rândul faptelor. Nu se va mai auzi nimic altceva decât strigătele de moarte ale ucigaşilor care vor cădea sub pumnalele noastre, la fel cum i-au înjunghiat ei pe fraţii Burning. Să începem!

Felul în care vorbise Winnetou făcu impresie atât de zdrobitoare asupra mişeilor încât, atunci când începură să vorbească, vocea le tremură. Protestau, se rugau, ameninţau, înjurau, însă toate erau în zadar. Când soldatul, care ţinea făclia, părăsi încăperea, înnebuniţi de spaimă, scoaseră nişte urlete sălbatice. Abia după ce uşa a fost zăvorită, tăcură şi evitară orice zgomot, chiar şi cel mai mic, pentru a nu ne atrage atenţia asupra locului în care se aflau.

Noi nu aveam de gând să-i înjunghiem, ci doar să-i obligăm ca, în spaimă lor de moarte, să-şi recunoască fapta. Eram convinşi că se vor feri să ne atace. În ciuda acestui lucru, ne-am dus păturile dintr-un colţ în celălalt. Ne-am aşezat în aşa fel încât nimeni să nu se poată apropia de noi. Ne întinsesem picioarele anume ca oricine s-ar fi apropiat să le atingă. Apoi, ţinând pumnalele pregătite, gata să ne apărăm imediat, începurăm să aşteptăm.

Bineînţeles, nu dispuneam de nici un mijloc de a măsura trecerea timpului. Eu, însă, calculam cu aproximaţie trecerea unei jumătăţi de oră, apoi a încă uneia. N-am auzit, în acest răstimp, nici un zgomot, cu toate că urechile noastre erau obişnuite să recepţioneze şi cel mai slab sunet. Brusc se răcise, dar atât de rece se făcuse încât aveam senzaţia că frigul pătrunde prin carne până la oase. În scurt timp, se auzi un vuiet surd, trecând neîncetat deasupra acoperişului. După câteva minute, afară, o voce strigă:

- Vedeţi luminile Sfântului Elm pe toate vârfurile şi în toate colţurile? Se apropie un mare viscol! Salvaţi-vă în

cabanele de bârne! Repede, repede!

Acest viscol este o furtună de zăpadă, care, de obicei, bântuie în apus de Mississippi, şi vine totdeauna dinspre nord. Îşi anunţă sosirea printr-o scădere bruscă şi foarte mare, dar de scurtă durată, a temperaturii, însă în ceea ce priveşte pericolul nu stă cu mult în urma viscolului wjuga, care bântuie în podişul Asiei. Deseori, este însoţit de fenomene electrice şi în ciuda iernii se pot auzi şi vedea tunete şi fulgere. Vai celui surprins de acest viscol în aer liber sau într-o clădire puţin solidă! El mătură totul în cale sau cară totul pe aripile sale, acoperind orice obiect neprotejat cu un giulgiu imens sub forma unui strat de zăpadă gros de mai mulţi metri.

Strigătele de afară dispărură, paznicii se refugiaseră în cabanele de bârne. Sosi şi primul suflu al vântului, care părea să rupă şi să mături totul în cale. Urla, şuiera, vâjiia, gemea deasupra noastră ca un potop nevăzut, descătuşat, care nu cunoaşte nici milă, nici margini. Tunetele se rostogoleau, fulgerele luminau. Magazia se umplea încet cu o fină şi foarte densă pulbere de zăpadă, pe care viscolul o aruncă în interior prin cele mai mici crăpături. Tremuram de frig, ne clănţăneau dinţii, cu toate că eram bine înveliţi în păturile noastre. Pământul părea să se cutremure. Magazia începu să se clatine. Aceasta dură aproximativ o jumătate de oră, apoi în furia elementelor păru că intervin pauze. În aceste răgazuri, ni se părea că-i auzim pe Slack şi Grinder gemând, suspinând şi horcăind. Poate doar de frică? Oricum, nu cunoşteam încă motivul. Apoi, viscolul îşi adună forţele pentru o ultimă lovitură năprasnică. Pământul se cutremură sub noi. Magazia se înclină spre dreapta, începu să trosnească, apoi se înclină spre stânga, şi, în cele din urmă, partea din spate se prăbuşi. Ca şi cum s-ar fi mulţumit cu isprava asta, viscolul se

linişti brusc, la fel cum şi izbucnise. Pericolul trecuse.

Dar trecuse, într-adevăr? Pentru mine şi Winnetou, în orice caz, dar oare trecuse şi pentru ceilalţi? Din dărâmăturile magaziei prăbuşite apăru o siluetă, care o luă la fugă urlând. Era. Slack. Din celălalt colţ, se auzeau sunete nearticulate, ca şi când cineva ar fi vrut să strige, dar nu reuşea. Ieşirăm de sub păturile noastre şi ne apropiarăm. Grinder zăcea între scânduri frânte şi sub o grindă prăbuşită, care îi apăsa pieptul. Am ridicat grinda, iar Winnetou scoase rănitul care îşi pierdu cunoştinţa. L-am dus spre clădirea. În care se aflau locuinţele ofiţerilor. În uşă ne aştepta căpitanul, care ieşise să cerceteze pagubele făcute de viscol în fort, dar, acum, reveni împreună cu noi în încăpere. L-am aşezat pe Grinder lângă foc şi văzându-i rănile, am scos cu toţii un strigăt de spaimă. O scândură cu muchie ascuţită, care căzuse de-a latul feţei sale, îi scosese amândoi ochii, zdrobindu-i şi rădăcina nasului.

- Orb, orb, orb! Exclamă căpitanul, împreunându-şi mâinile. Cum a blestemat! Judecata Domnului!...

Eu n-am reuşit să scot nici un cuvânt. Winnetou sta şi el tăcut, alături de mine. L-am bandajat pe omul judecat de Dumnezeu şi l-am culcat în patul unuia dintre locotenenţi. După aceea, am ieşit afară să vedem pagubele provocate de viscol. Uimitor, singura pagubă produsă era prăbuşirea magaziei. Am început să-l căutăm pe Slack, care dispăruse. Urmele sale duceau spre împrejmuire, pe care o escaladase, iar apoi se îndreptau spre pădurea din apropiere. Zăpada ne ajungea la genunchi. Strălucea atât de tare că vedeam urmele chiar şi fără făclii. Ajunşi la marginea pădurii, auzirăm o voce stranie, bolborosind, care părea să vină dintre copaci. Am pătruns mai adânc în desiş şi, în cele din urmă, am dat de Slack. Îndepărtase zăpada de lângă trunchiul unui arbore

şi zăcea pe pământ, cu o mână introdusă sub rădăcini. Cânta continuu, ca un copil:

- Pulbere, pepite... pulbere, pepite... opt săculeţi plini... opt săculeţi plini... !

Numai cu forţa, l-am putut îndepărta. Apoi, sub muşchi, am găsit opt săculeţi de piele, destul de grei. Totul se potrivea cu notiţele fraţilor Burning. Era aurul care le adusese moartea.

Pe Slack l-am dus la fort. Acolo, am văzut că părul îi era năclăit de sânge. Şi el fusese rănit grav de lemnele magaziei prăbuşite. Dacă mintea i se întunecase de durerea rănii sau dacă i s-a întunecat de spaimă, n-aş putea afirma cu precizie.

Deci, Grinder era orb, iar Slack nebun! Exact aşa cum îi ceruseră lui Dumnezeu, în necredinţa şi trufia lor ! Cine mai neagă faptul că există o Judecată căreia nu-i scapă nici un om, indiferent dacă este în viaţă sau a trecut în viaţa de apoi? Omul să se ferească să pună la încercare judecată şi dreptatea cerească! Judecata lui Dumnezeu este dreaptă şi inevitabilă. Orice vină trebuie ispăşită, mai devreme sau mai târziu, în viaţa de aici sau de apoi şi nici un vinovat nu scapă de pedeapsă.

Ciudat, după acea zi cumplită, vremea se îmbunătăţi din nou. Puteam, deci, să ne continuăm călătoria. Grinder şi Slack au rămas fireşte, în fort. Soarta lor depindea, dacă li se vindecau rănile, de ofiţeri.

La plecare, ofiţerii ne-au condus o bucată de drum. Cei doi indieni caddo primiră cadou caii lui Grinder şi Slack, deci, ne puteau însoţi şi ei. Am călătorit împreună până la Rio Platte, unde ne-am despărţit. La despărţire ne-au asigurat de mulţumirile lor veşnice pentru că i-am scăpat de spânzurătoarea nemeritată.

Patru ani mai târziu, coboram dintr-un vas care circulă pe Mississippi. Localitatea în care debarcasem se

numea Baton-Rouge. Aici trebuia să aştept legătura, vasul cu aburi, pentru Natchez. Pe cheiul de acostare se aflau doi cerşetori, slabi, zdrenţuiţi. Feţele lor îmi păreau cunoscute. Unuia îi lipseau ambii ochi, iar în loc de rădăcina nasului avea o cicatrice mare şi adâncă. Celălalt îmi întinse, cu un gest de implorare, pălăria. După ce am lăsat o monedă de argint să cadă înăuntru, o scoase şi o introduse repede în buzunar, mormăind:

- Pulbere, pepite... opt săculeţi plini... opt săculeţi!...

Acum ştiam cine era în faţa mea. Ucigaşii nu-şi găsiseră, totuşi, la Fort Hillock, binemeritata moarte. Dar situaţia lor era mult mai gravă decât moartea.

Din întâmplare, în acelaşi an, am trecut şi prin Moberly, în Missouri. Acolo, m-am interesat de rudele fraţilor Burning. Am avut ocazia să ascult povestea uciderii lor, însă mult înflorită cu faptele lui Winnetou şi ale lui Old Shatterhand. Nu le-am dezvăluit cine sunt, ci m-am mulţumit să aflu că toţi cei opt săculeţi plini şi întregi, împreună cu un raport amănunţit scris de căpitan, au fost expediaţi rudelor celor ucişi mişeleşte.

KARL MAY

groaznica moarte a lui Old Cursing-Dry

«Se dădea drept Old Shatterhand, adică se asimila cu acest personaj din romanele sale și cu faptele săvîrșite de el. Tot astfel, le arăta vizitatorilor săi renumita «carabină Henry» și le explica modul ei de funcționare. Povestea despre Winnetou ca despre un prieten real. Despre descrierile de călătorii din cărțile sale vorbea de parcă ar fi fost evenimente reale, cu toate că majoritatea lor fuseseră scrise înaintea primei călătorii pe care a făcut-o în străinătate.

Într-o scrisoare afirmă următoarele despre unii eroi din romanele sale: «Hobble mai trăiește,Hawkens, Firehand și Hawerfield au murit». Avea cărți de vizită pe care era scris: «Karl May, zis Old Shatterhand».

Karl Leonhard, Personalități accentuate în viață și în literatură



COLECȚIA WESTERN 3

Prețul 125+
10 T.L.
135 Lei

ISBN 973-95512-1-1